

Satu Kuusisto:

Olen Pomarkun lukion abi vuosimallia 1995. Kauan on aikaa siis. Muistot paikasta ovat hauskoja ja lämpöisiä. Pomarkussa oli sellainen ihana ”koko kylä kasvattaa” – meininki. Pikkukoulun merkityksen tajusi ehkä parhaiten vasta monia vuosia myöhemmin. Kun nyt nähdään vanhojen lukiokavereiden kanssa, meillä on vahva yhteys: onko se sitten sitä, että jei, meistä tuli ihan kunnon ihmisiä.

Elämä on monelta osin tietynlaista johkaantumista paikasta ja asiasta toiseen. Muistan, kun itse mietin ratkaisua, että mihin lukioon lähtisin. En muista vanhempien ohjanneen mihinkään tiettyyn suuntaan (tai sitten he tekivät sen niin taitavasti, etten vaan tajunnut?!). Varmaan isoin vaikuttava tekijä oli kaverit. Moni muukin siikaislainen nuori suuntasi Pomarkkuun ja lukiolla oli hyvä maine – nokka siis kohti Pomarkkua.

Olen kotoisin Siikaisista ja sieltä metsän keskeltä oli pitkä matka – joka paikkaan. Pomarkkuun piti siis muuttaa. Pomarkusta järjestyi kiva vuokra-asunto, joka oli ihan lähellä koulua. Olihan se sykähdyttävää, 16- vuotiaana asua itsekseen ja huolehtia omat ruoat ja muut. Kävin melkein päivittäin nostamassa pienen summan rahaa kylän ainoalta automaatilta, ja hain päivän ruokaostokset Riihimäestä. Kyllähän se kasvatti, eikä sitä silloin ajatellut sen kummempaan asiana. Moni muukin kaveri asui samoin. Tänä päivänä olen 14- ja 11- vuotiaiden tyttöjen äiti, enkä voisi kuvitellakaan päästäväni heitä yksinään asumaan 16-vuotiaana! Tai noh, ehkä Pomarkkuun kyllä.

Opiskeluaikana en ajatellut, että koulunkäynti olisi ollut erityisen vaikeaa tai erityisen helppoa. Töitä tehtiin mutta ehdittiin myös viettää aikaa kavereiden kanssa. Muistan ensimmäisen historian tunnin – Seija opettaja antoi tehtäväksi kirjoittaa essee aiheesta ”Antiikin kreikkalaisten historiallinen merkitys”. Huh! Siitäkin selvittiin! Vasta kirjoitusten selvittyä tajusimme, että luokkamme oli valtakunnallisesti kovatasoinen. Itsekin tiesin, että laudaturin papereilla on melko helppo valita, minne sitä sitten suuntaa. Siinä kohdin oli kiitollinen olo, että opettajat olivat olleet tiukkoja! Myöhemmin yliopistossa sain ihailevia katseita, kun osasin saksan kielen datiivia vaativat prepositiot kuin pyssyn suusta. Muistin Kaijan sanat mielessäni ja sieltä ne tuli, selkärangasta! Olin siinä hetkessä hyvin ylpeä, että olin ollut juuri Kaijan tunneilla! Lontoossakin lukioaikana käytiin, kieliä oppimassa ja ison maailman tavoille. Meidän onneksemme ei silloin ollut vielä somea...

Ei lukioaikana ihan ollut selvinnyt itselleni, että mitäs sitä sitten. Muistan, että juttelin asiasta OPomme Pirren kanssa. Hän tokaisi, että toi kauppakorkeakoulu vois olla sun juttu. Jaha. Noh, sinne sitten. Ja sillä tiellä olen – kauppakorkeasta johkaannuin pankkimaailmaan ja siihen hurahdin. OP:ssa on tullut oltua jo 21 vuotta, tällä hetkellä toimin asiakkuusjohtajana OP Länsi-Suomessa ja vastaan Kankaanpään alueen henkilöasiakasliiketoiminnasta. Olen toiminut urani aikana myös OP:n Pomarkun konttorin johtajana 8 vuotta. Oli hienoa palata sinne lukioajan maisemiin myös työn kautta.

Pomarkkulaisten kanssa oli jotenkin niin mutkatonta ja helppoa. Tuntui aina, että Pomarkku toivotti tervetulleeksi takaisin.

Katselin juuri kuvia tämän vuoden penkkareista ja muistelin meidän penkkareita vuonna 1995. Pukeuduimme arabeiksi, remuttiin kylällä ja heiteltiin karkkia. Ja joku meistä (kuka, tunnustakaa!!) päätti, että menemme niissä vetimissä laulamaan vanhainkotiin. En tiedä, kumpi ihmetteli enemmän, me vai vanhukset, että mitä ihmettä siellä teimme... Mutta kaikki kokemukset, ihmiset, naurut ja itkutkin, ne kuuluivat lukioaikaan ja kuuluvat niihin kultareunuksin kehystettyihin muistoihin.

Kiitos Pomarkku, kiitos Pomarkun lukio! Kiitos kaverit ja opettajat!

Jenni Lukkari:

Näin kirjatusten kolkutellessa aivan oven takana on hyvä hetki pysähtyä miettimään, mitä lukioaika on minulle antanut. Jos saisin listata tasan kolme asiaa näistä kolmesta vuodesta ne olisivat ehdottomasti valtava määrä yleissivistystä, varmuutta tulevaisuuteen sekä hauskoja, mutta samalla kasvattavia kokemuksia. Aiemmin ”mörkönä” esiintyneet kirjoitukset eivät enää tunnu ylitsepääsemättömiltä ja lähinnä oudolta tuntuu ajatus, että tämä kaikki on pian ohi.

Nyt abivuonna olemme tuhlanneet aivokapasiteettiamme, ihan vain mielenkiinnosta, laskien eri opettajien opeissa vietettyjä tunteja. Tämä on havainnollistanut sen suuren työmäärän, jonka lukio antaa tehtäväksi. Tosin samalla on herännyt kysymys: ”Mihin tämä aika yhtäkkiä meni?” Elämää varten me lukiotakin käymme ja se, jos joku konkretisoituu ihmisissä, joiden kanssa kaikki lukioajan hienoudet ja huonoudet saadaan jakaa. Aika kulkee siivillä, kun haasteisiin suhtautuu pilke silmäkulmassa, unohtamatta samalla oikeasti elää.

En usko olevani kovin väärässä, mikäli sanon, että olen lukion aikana saanut vähintään yhtä paljon kavereita kuin koko aiemman elämäni aikana. Pelkästään siitä löytyy syy, jonka vuoksi en koskaan tule katumaan valinneeni juuri Pomarkun lukiota. Vaikka lukiomme on pienikokoinen on sieltä myös aivan yhtä suuret mahdollisuudet selviytyä pois hyvillä arvosanoilla. Menestys ei ole sidonnainen paikkaan, vaan siihen työn määrään, jonka sen eteen on valmis tekemään. Ja se tulee pätemään tulevaisuudessakin!

Teemu Alexander Puutio:

Melkein vuosikymmenen maailmalla työskentely on tuonut uusia näkökulmia sekä omaan osaamiseeni että omien taustatekijöideni ymmärtämiseen ja arvostamiseen.

Yhdysvalloissa ja Aasiassa ollessani olen huomannut, että varsin harva tuttavani on osannut arvata miten luontevasti pienistä Suomalaisista kylistä voidaankaan nousta

vaativiin kansainvälisiin tehtäviin tasa-arvoa ajavan yhteiskunnan sekä vahvojen yhteisöjen tuella.

Vaikka olenkin lukion jälkeen opiskellut jo neljässä eri yliopistossa, urani tärkeimmät opit sain Pomarkun lukioista. Lukion ryhmäkoot ja oppilaiden välinen ryhmähenki vahvisti parhaita puoliani samalla kuin opettajien, ja joskus jopa itse rehtorin, lämminhenkinen ja sopivan jämäkkä huolenpito varmisti sen, ettei kaltaiseni yhdestä tuumasta toiseen säntäilevä nuori käyttänyt liikaa aikaa Shellin kahvilassa koulukirjojen läpikäymisen sijasta. Pomarkun lukion joustava matkatuki mahdollisti myös viimeisen opiskeluvuoden aikana muuton Poriin töiden perässä minkä johdosta pääsinkin hyvin työelämän alkuun kiinni jo ennen omaa ajokorttiani. Tällä matkalla sitä nyt ollaan vieläkin, enkä voi täältä YK:n päämajalta käsin muuta kuin kiittää ja kumartaa oman lukioni suuntaan. Toivottavasti muut kaltaiseni nuorten vanhemmat ja nuoret itse ottavat kokemuksistamme opiksi ja lähtevät rohkeasti hakuun mukaan sillä Pomarkun lukion kaltaisia lähiopetuksen helmiä ei montaa ole!

Teemu Alexander Puutio valmistui vuonna 2005 ja on nyt YK:n päämassa Apulaispääsihteerin toimistossa.

Oikein hyvää kevään jatkoa teille kaikille, ja erityisen lämpimät terveiset Jussilla sekä Arille joita tulee muisteltua usein vielä näin vuosien jälkeen!

Kaarlo Peltomaa:

En olisi ylioppilas ilman Pomarkun lukiota. Tämä on vieläpä totta.

En oikeastaan tiedä miksi niin oli, mutta olin kouluaikoina todella surkea vieraissa kielissä. Aina luokan huonoin. Luulen, että se johtui osittain siitä, että pärjäsinkin muissa aineissa kohtuullisesti eli vähällä lukemisella. Kielissä sama metodi ei toiminut, ja se näkyi tuloksissa.

Lukiossa törmäsin ongelmaan. Hylättyjä kursseja ei saisi olla peräkkäin kahta enempää. Ja tulihan niitä, vieraista kielistä. Hyvin monta. Se tuskastutti minua ja luulen, että myös silloista rehtoria. Oli sääntö, ja yksi oppilas ei pysynyt siinä. Koska menestyin kuitenkin muissa aineissa hyvin, olisi ollut turhauttavaa lopettaa koko lukio vain niiden englannin ja ruotsin kurssien takia.

Englannin kielen opettajani Utriainen sanoi joskus toisen vuoden lopulla käytävällä ohi kulkiessaan, että ”ei sinun Kaarlo tarvitse olla huolissasi niistä englannin kielen kursseista, kielitaidostasi kylläkin”.

Se oli hyvin sanottu. Sovimme rehtori Holkerin ja englannin kielen opettajani kanssa, että tentin uudelleen kaikki englannin kurssit kolmannen vuoden syksyllä. Silloin pitää ainakin joka toisen mennä läpi. Suunnitelma toimi!

Pomarkun lukio oli jo silloin, ja on varmasti yhä, hyvin joustava. Luulin myös omina lukioaikoinani, että puoli vuotta elämästä olisi pitkä aika. Siksi hakeuduin

varusmiespalvelukseen jo kolmannen vuoden tammikuussa. Taas soviteltiin. Ja taas onnistui.

Pomarkun lukio pystyy pienenä lukiona huomioimaan oppilaiden tarpeet erikseen. Tämä on aivan verraton etu. Kurssivalikoimakin oli vähintään riittävä; sain sieltä enemmän oppia kuin pystyin sisäistämään. Hyvät eväät sain lukiosta ja kiinnostuksen tutkia maailmaa lukiovuosien jälkeenkin.

Jari Rantala:

Jo koulutaipaleeni alusta lähtien tuntui luonnolliselta, että pyrin ensin keskikouluun ja sitten lukioon. Mitenkään itsestään selvää sen ei pitänyt olla, olinhan yhdeksänlapsisesta työläisperheestä. Pomarkun lukio sen sijaan oli itsestäänselvyys. Olihan se vain 15 kilometrin päässä, vaikkakin naapurikunnan puolella. Mutta se oli myös hyvä lukio, johon tultiin aina Poria ja Noormarkkua myöten, eikä todellakaan sen takia, että sinne olisi ollut helppo päästä, vaan opetuksen takia. Valintaa yksinkertaisti myös se, että vanhin veljeni oli jo Pomarkun lukiosta kirjoittanut ja toiseksi vanhin siskoni oli juurikin samaan aikaan siellä.

”Ystävä hän on kaikkien ja aina nauraa hymyillen.”

Pomarkun lukio oli ja on edelleen hyvä myös siksi, kun se on sopivan pieni. Tässä kohtaa kirjoitustani tuli oitis mieleeni yllä oleva runo. Toisella luokalla äidinkielen tunnilla piti kirjoittaa runo toisesta saman luokan oppilaasta. Kohdehenkilö valittiin arpomalla ja Soljannon Antti joutui kirjoittamaan minusta. Runo kertoo ennen kaikkea mielestäni siitä ilmapiiristä, joka vallitsi koulussa ja varsinkin omalla luokalla. Meitä oli juuri sopivasti, että tunsimme toisemme ja tuntien lisäksi välitunnit sekä hyppytunnit vietettiin mielellään porukassa. Hyvässä ilmapiirissä oli ilo opiskella.

Oma poikani opiskelee isossa lukiossa. Kerran kyselin häneltä mitä mielenkiintoista keskustelivat filosofian tunnilla ja keitä heitä tunnilla oli. Vastaus pysäytti. Hän sanoi, ettei tuntenut ketään tunnilla olleista oppilaista. Sillä kurssilla oli oppilaita kaikilta vuosikursseilta 1.–4. Kun sitten keskustelimme enemmän asiasta, havahduin siihen, ettei nykyään isossa lukiossa ole sellaista yhteisöllisyyttä ja muiden tuntemista, mitä ennen oli. Ei ole luokkia, on vain kursseja. Pienen lukion etu on, että kaikki tuntevat toisensa kurssirakenteesta huolimatta, kaveruutta, tukea ja apua on lähellä ja tarjolla.

Lukio – mahdollisuus vai tuhlattua aikaa?

Sinä nuori, joka pohdit tulevaisuutta yhteishaun keskellä, mietit varmasti myös mikä kannattaa ja mikä ei. Jos sinulla on jo sielun palo siitä, mitä haluat tehdä ja polku siihen menee muuta kautta kuin lukio, mene sinne. Tärkeintä on tulevaisuudessa tehdä sitä, mikä tuntuu hyvältä, missä viihdyt ja missä olet onnellinen. Jos taasen ajatuksesi ovat lukion jälkeisessä tekemisessä, on asia selvä, lukioon siis, hieno valinta. Mutta sinulle, joka et oikein vielä tiedä, suosittelen myös lukiota. Lukio avaa paljon uusia mahdollisuuksia ja

sinulla on aikaa pohtia ja löytää kiinnostuksesi. Ja toisaalta, jos se ei sittenkään aukea, mitään ei ole mennyt hukkaan.

Lukio on pääomaa, vaikka lähtisitkin sen jälkeen käden taitoja vaativalle ja arvostavalle alalle. Ja vaikka ei vielä kirjoitustenkään jälkeen tunnu löytyvän alaa, joka kiinnostaisi, huoli pois. Jos valinta ei sittenkään ole oikea, se on helppo korjata. Olen itse esimerkki tuosta. Kirjoitusten jälkeen en oikein tuntenut minkään olevan ”se juttu” minulle. Paras ystäväni Järvenpään Pasi kuitenkin houkutteli minut lähtemään Tampereelle teknillisen korkeakoulun pääsykokeisiin. Se oli helppo ratkaisu, koska ei tarvinnut pöntätä mitään uutta, lukion matematiikka ja fysiikka riittivät. Pelkkä pääsykoeretki olisi pienen novellin arvoinen, mutta tiivistetään lopputulokseen. Päädyin opiskelemaan diplomi-insinöörin tutkintoa Oulun yliopistoon.

Oulussa en tuntenut kuitenkaan alaa omakseni huolimatta viiden kesän töistä eri telakoilla. Päätin sitten parin vuoden jälkeen lähteä pohtimaan elämän tarkoitusta varusmiespalvelukseen. Sen jälkeen jäin kesävanrikiksi töihin Niinisaloon ja uteliaisuuttani päädyin Kadettikoulun pääsykokeisiin. Raha ja käytetty aika eivät ratkaisseet seuraavaa ratkaisua, vaan halu tehdä työtä, mihin tunsin kutsumuksen. Niinpä minusta tuli upseeri. Kesken monipuolisen uran pohdin mitä nyt haluan ja tein taas ison päätöksen ja muutoksen. Lähdin mukaan järjestöelämään ja järjestöjohtajaksi. Kun se piti jättää taakseen, kutsumus vei paikkaan, joka jälleen hämmästytti kaikki – Pomarkun kunnanjohtaja.

Alkuhetkessä koulun jälkeen voi tuntua, ettei tiedä mitä haluaa tai sitten on aivan selkeä polku mielessä. Tulevaisuus voi kuitenkin heittää eteen hyvin erilaisia vaihtoehtoja ja mahdollisuuksia. Selkeäkin suunnitelma voi hetkessä muuttua aivan toiseksi ja vielä paremmaksi.

En kuuna valkeana olisi voinut kuvitella penkkariajelun lopuksi lukion pihassa traktorin lavalla nyrkki pystyssä tuulettaessani palaavani Pomarkkuun sen kunnanjohtajana. Mutta niin vain kävi ja vieläpä niin, että olen enemmän kuin tyytyväinen lopputulokseen. Elämä voi olla ihmeellistä. Jos epäröit sitä, pystytkö läpäisemään lukion tai millaiset paperit mahdat saada, niin huoli pois. Lukion läpäisemisessä terävien aivojen veroinen elin on sitkeät pakaralihakset. Tekemällä ahkerasti töitä pärjää aina. Ja nykyään sen jälkeen, kun olet päässyt ensimmäiseen opiskelupaikkaan, ei lukion arvosanoilla ole merkitystä, on valtavan paljon eri väyliä eteenpäin. Ei minultakaan ole kukaan kysynyt arvosanoja -80 luvun jälkeen, en edes muista niitä. Mutta muistan, että Pomarkun lukiossa oli hyvä opiskella.

Iloa ja tsemppiä elämänpolun löytämiseen! Iloisen onnellista kevään alkua myös kaikille niille muille, jotka jaksoitte lukea tämän loppuun asti.

Reijo Mäki:

Hieman henkilöhistoriaa (pähkinänkuoressa):

Kotitaloni oli Siikaisten Saarikoskella. Keskikouluni kävin toisella puolella pitäjää, kirkonkylässä. Bussimatkaa kertyi n. 20 km. Lukioon lähdin Pomarkkuun. Ja taas oli koulumatka yli 20 km (ensimmäiset neljä kilsaa sujui mopolla ja sitten 16 kilsaa bussilla. Noh... semmoiseen minä olin jo tottunut... siis että koulumatkat veivät hiukan aikaa.

Lukiovuodet otin aika rennosti. Todistukset ehkä sellaista keskitasoa. Kirjoituksiin sitten skarppasin. Tuli ällän paperit. Opiskelemaan lähdin Turun Kauppakorkeakouluun. Työelämässä (pankissa) vierähti kymmenen vuotta, ensimmäisen kirjani julkaisin kuitenkin jo vuonna 1985. Vuodesta 1993 lähtien olen ollut vapaa kirjailija. Ja Turussa olen asunut nyt jo vuosikymmeniä.

Keväällä, huhtikuussa 2019 ilmestyy kolmaskymmenes Jussi Vares –romaanini, nimeltä "Tolvana". Ja kesällä kuvataan Turussa kymmenes Vares-elokuva. Se on vielä nimeämättä.

*

ERÄS PÄIVÄ... KAUAN SITTEEN... KEVÄÄNKORVALLA....

Ensimmäinen aurinkoinen päivä viikkokausiin. Elettiin kevättalvea vuonna 1976 Pomarkun lukiossa. Luokka oli äsken rymistellyt sisään ruokatunnilta. Alkamassa oli äidinkiellentunti. Ja minua kutkutteli odottava tunne. Meille oli tulossa vierailija. Kaukaa Turusta saakka. Outo kaupunki minulle – se Turku – kerran perhe oli koukannut sieltä läpi. Vieras oli kirjailija. Erkki Mäkinen. Siis ihan oikea kirjailija. Ja tämä siikaishenkinen tyyppi tässä, se laiheliini, joka istui ikkunapulpetissa – minä – oli päättänyt tulla kirjailijaksi. Olin luvannut sen asian itselleni jo alta 10-vuotiaana. Erkki Mäkinen tuli sisään. Minä katsoin luokan edessä seisovaa polkkatukkaista miestä. Silmää räpäyttämättä. Ja vieläkin minä muistan herra kirjailijan asun – lapikkaat – ja venyneen ja vanuneen villapaidan – vetimet ihan kuin suoraan savotalta tulleet metsurilla. Seuraavan kerran minä näin Erkki Mäkisen joskus 90-luvulla, Turussa, Hämeenportissa. Rohkenin mennä kättelemään, esittäytymään, olinhan minäkin sentään jo itsekkin jokusen kirjaa julkaissut. En jäänyt siihen pöydän luo norkoilemaan. Poistuin Hämeenkadun vilinään. Ja siinä matkalla kohti kauppatoria palasin vuoteen 1976. Siikaisten bussia odotellessa meitä istui tuttu porukka vakiopöydässämme Kyllikin Baarissa. Kirjailijavierailu ei näitä muita pöydän tyyppisiä kiehtonut, se ei innostanut keskusteluun. Ässien uusi hyökkääjä sen sijaan kylläkin. Minä taas mietin siinä hiljaa itsekseni, että huomenna tähän aikaan minulla olisi kyllä jo koululaukussa eräs tietty kirjaston lainakirja. "Ohhoh, Lemminkäinen" – turkulaisen lapikaskirjailijan toinen romaani. Ja siltä istumalta minä päätin, että keväämmällä alkaisin taas hahmotella jotakin ihan uutta sinikantisiin vihkoihini. Jotakin ikiomaan. Jännää...

Janita Ylikoski:

Wanhoiden tanssit ovat monille yksi lukioajan odotetuimmista päivistä, ja Pomarkun lukiossa tuo päivä on vielä erityisempi. Nyt kun tämän vuoden tanssien pöly on alkanut laskeutumaan on hyvä aika muistuttaa niiden ainutlaatuisuudesta Pomarkun lukiossa.

Pomarkussa perinteenä on ollut muodostaa pieni näytelmä jostain tunnetusta sadusta tai tv-formaatista tanssien ympärille. Juoni tekee tanssista itselle sekä katsojalle mielekkäämmän sekä jää ihmisten muistiin paremmin. Lisäksi, koska lukio on pieni, pääsee jokainen varmasti tansseissa valokeilaan omana tärkeänä päivänänsä toisinkuin suurissa lukioissa, joissa on satoja pareja. Pieni ryhmä mahdollistaa myös sen, että pystyy itse vaikuttamaan esimerkiksi omatansseihin ja tuomaan esille omia ideoita ja mielipiteitä. Lisäksi koko kurssi ja yhdessä tekeminen parantaa luokkahenkeä, koska juuri ennen wanhoiden työskennellään tiiviisti yhdessä pienellä porukalla yhteisen päämäärän eteen.

Kaiken kaikkiaan wanhoiden oli unohtumaton kokemus ja paremmaksi sen vielä teki se, että sain tanssia ne juuri Pomarkun lukiossa.

Hanna Kivelä:

Olen Pomarkun plikka, kotoisin Kiilholmasta, Kiilholmantien varrelta. Asuin siellä koko lapsuuteni aina lukion loppuun asti. Nykyään asun Hämeenlinnassa perheeni kanssa, ja teen töitä Helsingissä Fujitsun Suomen ja Viron toimitusjohtajana. Vuosien varrella olen asunut myös neljä vuotta Irlannissa Googlen Euroopan johtotehtävissä, ja puoli vuotta Hollannissa opiskeluvuosina. Pomarkku antoi minulle hienot eväät ja vahvan pohjan kansainväliselle johtajauralle. Edelleen muistelen lämmöllä koko nuoruuttani ja Pomarkun koulujen, etenkin Lukion antamaa vahvaa ja monipuolista pohjaa.

Minulla oli Pomarkussa paljon hyviä ystäviä kouluvuosina. Ala-asteella vietimme paljon aikaa Kiilholman metsissä puissa kiipeillen, hiihtäen, majoja rakennellen. 11-vuotiaana liityin mukaan Pomarkun VPK:hon, ja siellä vierähtikin monta vuotta aina 16- tai 17-vuotiaaksi asti. Kunnes sitten lukioaikojen opintokiireet veivät vapaa-ajasta voiton.

VPK:hon lähteminen on kyllä ihan oma tarinansa, oikeastaan elämänoppi, jota olen monasti muistellut lämmöllä. Kun ilmoitin että haluan liittyä VPK:hon, isäni sanoi, että okei, voit mennä, mutta sinun täytyy pyöräillä sinne itse. Kiilholmasta oli VPK:lle matkaa 5,5 km. Niin tein – vain kylmimpinä talvipäivinä isä kyllä antoi minulle kyydin. Opin, että jos haluat jotain todella kovaa, on parempi olla valmis työskentelemään sen eteen.

Kouluvuosina aloin myös huomata, että minulla on jonkin verran taipumusta yhteisten asioiden hoitamiseen. 14-vuotiaana minusta tuli yläasteen oppilaskunnan puheenjohtaja. Siitä paras muistoni onkin koko yläasteelle ja lukiolle järjestetty urheilupäivä Ikaalisten kylpylässä. Itse vastasin siitä, että saimme koko koulun busseihin, organisoitua kaikki mukaan erilaisiin urheiluaktiviteetteihin ja lopulta kotiutettua takaisin kotikonnuille. Se oli

hieno ja hyvin onnistunut päivä, ja saimme siitä koko oppilaskunnan kanssa mukavaa palautetta.

Tein koulun ohessa myös töitä ahkerasti K-Kauppa Riihimäessä. Aloitin työt siellä heti kun voin, 15-vuotiaana. Olin K-Riihimäessä liha-, kala- ja juustotiskillä töissä. Suoritin myös K-Kaupan mestarimyyjätutkinnon siinä osa-aikatoiden ohessa. Jälkikäteen olen monasti miettinyt, että tästä oikeastaan alkoikin matkani myynnin ja asiakassuhteiden parissa. Siinä roolissa opin paljon liiketoiminnasta, mutta myös ihmisistä ja siitä, kuinka tärkeää on kohdata kaikki juuri sellaisina kuin he ovat – juuri kuten maaseudulla ja Pomarkun kokoisessa paikassa on aina ollut tapana tehdä. Erittäin arvokasta oppimista myöhempää elämääni varten.

Lukiossa päädyin taas oppilaskunnan puheenjohtajan tehtäviin, järjestimme mielenosoituksia ja marssimme kunnantalolle – en tosin enää muista yhtään että miksi. Pidimme kahvilaa ja keräsimme varoja yhteisiin rientoihin, selvittelimme opiskelijoille tärkeitä asioita opettajien kanssa ja pyrimme tekemään lukiosta kaikin tavoin etistäkin parempaa yhteisöä. Joskus piti myös edustaa Pomarkun lukiota esimerkiksi Hanasaassa pidetyssä ruotsinkielisessä lukiolaistapahtumassa (Pomarkun lukioruotsilla pärjäsivät jotenkuten...). Itselleni on jäänyt mieleen myös puhe, jonka pidin kevätjuhlassa. Puheen aiheena oli tänäkin päivänä hyvin ajankohtainen maailmanrauha. Muistan vieläkin kuinka polvet tutisivat puhujapöntössä, mutta taisin kuitenkin onnistua kohtuullisesti. Myöhemmin olen oppinut lukuisia julkisia esiintymisiä pitäessäni, että yleisö onneksi kovin harvoin huomaa puhujan jännityksen.

Lukiovuodet olivat aika kiireistä ja kivaa aikaa. Meillä oli todella kiva luokka ja vahva yhteishenki. Opiskelimme porukalla, autoimme toinen toisiamme (lue: kopioitiin muistiinpanoja vihkoista toiseen) ja etenkin kolmosluokalla saattoipa käydä niinkin, että Pomarkun abit pystyi bongaamaan myös jossain Porin tai Kankaanpään baarissa keskellä viikkoa. Virtaa ja vauhtia oli kuitenkin niin paljon, että melko aktiivinen vapaa-aika ei juurikaan opiskelua haitannut. Vanhemmat tosin eivät ehkä ihan aina tienneet, missä nuoriso kulloinkin suhasi.

Ylioppilaskirjoitusten koitettua alkoi intensiivinen opiskeluvaihe, ja siinä kohtaa itse kullakin alkoi olla jo katse sitten tulevaisuudessa. Koko meidän 14-henkinen luokka onnistui kirjoituksissa erinomaisesti. Olipa meitä myös kolme kuuden laudaturin suorittajaakin: Pohjanpiirin Raisa, Ylikahrin Heta ja meikäläinen. Muistan vieläkin, kuinka meidän pientä, aktiivista ja hyvähenkistä luokkaamme kehuistiin lämpimästi vielä ylioppilasjuhlissakin.

Tältä pohjalta oli kiva suunnata eteenpäin kohti yliopisto-opintoja. Minä hain opiskelemaan tuotantotaloutta Tampereen teknilliseen korkeakouluun (nykyään Tampereen yliopisto), ja onnistuinkin pääsemään sisään ensi yrittämällä. Kiitos omasta ammatinvalinnastani kuuluu kyllä liikunnanopettaja-opo Pirrelle, joka osasi ehdottaa tätä opinpolkua minulle, kun siitä lukion ekaluokalla keskustelimme. Nämä opinnot ovat osoittautuneet erinomaiseksi pohjaksi teknis-kaupalliselle johtajapolulleni.

Kouluvuosien jälkeen ura on vienyt minua moniin erilasiin tehtäviin. Ensin opiskelin diplomi-insinööriksi ja päädyinpä silloinkin Tampereen teekkarien ylioppilaskunnan puheenjohtajaksi huolehtimaan yhteisistä asioista. Olin kautta aikojen kolmas nainen tässä vastuutehtävässä. Olin myös aktiivinen erilaisissa opiskeijajärjestöissä ja toki tein töitä kaikki kesät erilaisissa alan yrityksissä.

Varsinainen työura alkoi Soneralla, johon tein ensin diplomityöni ja jatkoin sitten projektipääällikkönä aina vuoteen 2001 asti. Soneran jälkeen suuntasin media-alalle, jossa vierähti 10 vuotta erilaisissa johto- ja kehitystehtävissä. Ensin Alma Medialla, ja sittemmin Talentumin pohjoismaisessa johtoryhmässä.

Talentumin jälkeen olin hetken töissä turkulaisessa eCommerce start-upissa, kunnes sitten puhelin pirahti ja Googlelta kysyttiin, lähtisinkö johtajaan kaupan- ja teknologia-alan myyntiä. Sanoin kyllä, ja siitä alkoikin kahdeksan vuotta kestänyt upea matka globaalin teknologiaedelläkävijän johtotehtävissä. Kuten aiemmin mainitsinkin, puolet tästä ajasta asuimme perheen kanssa Irlannissa, josta käsin johdin Hollannin markkinaa ja vedin laajoja koko EMEA-alueen laajuisia kehityshankkeita.

Koronan jälkimainingeissa perhe kuitenkin pyysi, että josko palaisimme takaisin kotiin Suomeen, ja niin teimme. Siinä kohtaa puhelin pirahti taas, ja minua kysyttiin johtamaan Fujitsun Suomen ja Viron toimintoja, ja näissä tehtävissä onkin nyt vierähtänyt reipas kaksi vuotta.

Loppuun vielä voisi todeta, että Pomarkun yläasteella ja lukiossa opittu yhteisten asioiden hoitaminen on myös ollut tärkeä osa ajankäyttöäni ja uraani. Olen ollut aika monen erilaisen yrityksen ja organisaation hallituksessa. Parhaillaan olen hyvin kansainvälisen tekstiilialan yhtiö Lindströmin hallituksessa, Excellence Finlandin hallituksessa ja Teknologiateollisuuden erilaisissa vastuutehtävissä. On hieno juttu, kun voi tehdä vähän ekstra myös yhteisten asioiden hoitamisen eteen. Se on se oppi, jonka jo Pomarkusta sain mukaani, ja sitä olen koittanut vaalia myös fiksulla ja vastuullisella tavalla läpi urani.

Soila Aromaa:

Pomarkun lukioista eväät lähteä kauas ja palata lähelle

”Tuossa on yläaste ja lukio, jotka kävin”, huikkasin lapselleni ajaessamme ohi. Pomarkkulaisena minulle oli selvää valita Pomarkun lukio vuonna 2000. Mietin silti, sulkeutuuko edestäni ovia, kun valittavana ei ole ison lukion kurssitarjontaa. Huoli oli turha!

Jatko-opintopolkuni vei Kuopion yliopistoon ja vaihto-opiskelijaksi mm. Tansaniaan, missä paikalliset ihmettelivät, olinko todella ”village girl”, sillä Afrikassa maaseudun tyttöjen mahdollisuudet opiskeluun olivat erilaiset kuin Suomessa.

Pomarkun lukion vahvuuksia olivat opiskelijoiden yksilöllinen huomioiminen, yhteisöllisyys ja inspiroivat opettajat. Viime kesänä lukioluokkani juhli ABIT 20 v tunnelmissa. Lukion me henkeä kuvastaa se, että saimme mukaan 4 entistä opettajaamme: Lehtilän Jukan,

Välimaan Arskan, Uudentalon Pirren ja Ylivuorin Tarjan! 2 heistä opettaa yhä Pomarkun lukiossa.

Haku Pomarkun lukioon on oiva vaihtoehto massalukiolle!

Toivo Anttoora:

Sinä ja luokkatoverisi saatte tehtävän: rakentaa lautta ja ylittää kuuden metrin vesialue.

Keskellä kansallispuistoa – varustettuna rinkoilla, jätesäkeillä, narulla ja kepeillä – säilyisitkö kuivana?

Tämä on oppitunti yhteistyöstä ja luovuudesta, joka erottaa Pomarkun lukion.

Kaupungin vilinässä asuvat kaverit vain kuulevat kylän lukion seikkailuista, joissa opiskelu ei rajoitu kirjoihin ja kaavoihin.

Pomarkun lukion tiivis yhteisö ja räätälöity opetus tarjoaa hyvät puitteet omien polkujen tutkimiseen.

Tärkeimpänä antina se valmisti minua näkemään mahdollisuuksia siellä, missä aikaisemmin näki esteitä.

Tiina Ekholm:

Kävinhän siellä minäkin jokin aika sitten...

Oliko ennen kaikki paremmin kuin nyt? No, ei ainakaan tämä asia, silloin nimittäin kaikki maksoi: Kirjat, ruokailu, matkat. Vaan nyt jopa luvataan tonni rahaa jos viitsii tulla opiskelemaan, käydä lukion. Eikä taida olla muutenkaan isoja kustannuksia. Silloin ennen jotkut kirjat onnistui joskus ostamaan joltakin käytettyinä. Kirjat olivat tosi kalliita. Matkalippuja linja-autoon saattoi joskus ostaa ns. Mustasta pörssistä (peruskoululaiset kun saivat ilmaiset liput koululta). Keväisin ja syksyisin hurautin kouluun moottoripyörällä, joskus unohdin kääntyä koululle ja ajelin Poriin.

Toisaalta taas ennen oli paremmin/helpompaa ei ollut facea, instaa, tiktokkia jne , joista olisi tullut paineita. Nykyään kaikki on niin hektistä ja teet mitä vain kaikki on tyyliin heti netissä. Oli ennen tietty juoruja, joskus tosia usein perättömiä. Viestejä läheteltiin ”lappusilla”, joskus ne joutuivat väärin käsiin. Pieni ongelma verrattuna nykyaikaan ja ”levitykseen”.

Meitä oli A ja B- luokat, kaikki tunsivat toisensa, oltiin yhdessä. Yhteisöllisyys, vaikkei se sana vielä silloin ollutkaan käytössä. En usko, että erityistä kiusaamista olisi ollut.

Opettajat olivat päteviä tai ainakin sen oloisia. Rehtorina oli Toivo Pykäläinen, hän nautti kunnioitusta ja aiheutti joskus ”herran pelkoa”. Hän antoi myös elämänohjeita: ”Aina tarvitaan omaa pohdintaa ja ajatuksia.” Niin totta, kyllä Topi tiesi.

Mahtava oli myös meidän luokanvalvoja Pekka Boman, joka opetti englantia. Hän mm laati meikäläiselle kirjoituksiin melkein valmiin aineen, jonka opettelin ulkoa. Pienen lukion etuja kaikki pidettiin mukana.

No, lakki tuli ja ylioppilaaksi pääsin keväällä-80

Olin jo heti kirjoitusten jälkeen lähtenyt Ruotsiin Trollhättaniin Saabille töihin. Just ja just ehdin sieltä lakkiaisiin, isäni oli käynyt minulle ostamassa lakin valmiiksi. Samaisella lakilla on sittemmin lakitettu Pomarkun lukion käyneet veljeni Janne -92 sekä molemmat lapseni Jaana -04 ja Jussi – 07. Todellista kierrätystä.

Kaikki ollaan tyytyväisinä Pomarkun lukiossa vietettyä aikaa muisteltu, suosittelen!

Helmi Kuuskoski:

Olen Helmi Kuuskoski ja käyn Pomarkun Yhteiskoulun kahdeksatta luokkaa. Ensi vuonna on siis valinnat yhteishaussa edessä. Itselleni Pomarkun lukioon meneminen on ollut selvää jo pienestä asti ja tässä syitä miksi:

- Lukio on lähellä ja tuttu, koska se on samassa rakennuksessa yläasteen kanssa.
- Pomarkun lukiossa on hyvät opettajat, jotka ovat hauskoja ja hyviä opettamaan.
- Koulu on pieni joten opetus on yksilöllisempää kuin isommassa koulussa, koska opettajat tuntevat oppilaansa.
- Pomarkun lukioon menee myös ystäviäni ja omat sisarukseni ovat käyneet Pomarkun lukion, eivätkä ole katuneet päätöstä.
- Joka viikko koulun jälkeen järjestetään matikka- ja kielikahvilat, joissa voi tehdä tehtäviä opettajien avustuksella.

Toivottavasti tämä selvensi jonkun ajatuksia siitä, mitä peruskoulun jälkeen tekisi. Pomarkun lukio ei ole hullumpi vaihtoehto.

Hilja Päiviälä:

Olen pomarkkulainen lukiolaisnuori Hilja Päiviälä. Käyn Pomarkun lukion 2. vuosikurssia. Edessä on siis ihan kohta vanhojen tanssit (jotka täällä eivät ole pelkät tanssiaiset).

En ole ollut koskaan kova lukemaan, silti olen pärjännyt ihan mukavasti. Ajattelin listata alle lyhyesti syitä miksi valitsin itse ja nyt myös suosittelen Pomarkun lukiota sinulle:

Lukio on pieni, tunnet omat luokkakaverisi sekä muut opiskelijat hyvin. Opettajille et ole pelkkä numero paperilla, vaan opiskelija, joka tunnetaan ja josta halutaan pitää huolta.

Pienen kokonsa ansiosta lukio on joustava. Täällä opinnoista pystyy sopimaan opettajien kanssa hyvin yksilöllisesti.

Opettajat ovat päteviä ja mukavia, käytävällä voi heittää heidän kanssa huulta tai kysyä neuvoa.

Koulu on yhteisöllinen. Yhteisöllisyys on läsnä kaikkialla, erityisesti se herää henkiin teemapäivinä, joita joka lukuvuosi järjestetään.

Pomarkun lukiossa on fyysiset oppikirjat. (Vanhassa vara parempi!)

Lukiossa on mielenkiintoisia valinnaiskursseja esim. survival-kurssi sekä biologian laborointikurssi.

Ehkä myös hieman katkerana pitää mainita, että tulevat opiskelijat saavat 1000 euron jatko-opinto stipendin suoritettuaan kolmen vuoden opinnot Pomarkun lukiossa.

Jos mietityttää viihdytkö tai pärjäätkö Pomarkun lukiossa, niin uskon, että molemmat tulevat toteutumaan. Muistat vain olla tunneilla hereillä ja teet kotona hieman töitä, niin tulevat seuraavat vuotesi olemaan mukavia!

Ja kun tulet Pomarkun lukioon, niin suosittelen valitsemaan survival-kurssin. Siellä pystyt hyvin tutustumaan uusiin luokkakavereihin sekä oppimaan uutta ja saamaan mahtavia muistoja!

Tervetuloa Pomarkun lukioon, et tule katumaan!

Emma Hannibal:

Sain ilon päästä jakamaan hieman ajatuksiani siitä miksi valitsin aikoinani Pomarkun lukion ja miksi siellä viihdyin.

Pomarkun lukio tuntui heti luonnolliselta valinnalta, sillä koulurakennus ja opettajat olivat tuttuja jo yläasteelta ja ystäväni hakivat myös Pomarkkuun lukioon. Plussaa oli myös se, että koulu on ihan nurkan takana, ja koulumatka taittui vaivattomasti ja nopeasti, usein pyörällä.

Pomarkun lukio on hyvin pieni, joten opettajilta sai usein hyvinkin yksilöllistä opetusta ja apua. Koko koulun porukka, opettajista oppilaisiin tulee nopeasti tutuksi, ja se luo mukavan ja lämpimän ja turvallisen ympäristön oppia uusia asioita.

Ja kun pari vuotta sitten pääsin toimimaan sijaisopettajana muutaman päivän, se sama hyvä henki oli edelleen läsnä ja tuttuja kasvoja tuli vastaan käytävillä. Pomarkun lukiossa koin, että jokainen saa tilaa kasvaa ja olla oma itsensä.

Joten jos mietit lukiovalintaa ja kaipaat paikkaa, jossa olet enemmän kuin vain yksi nimi listalla, haluat yksilöllistä opetusta ja mukavan ilmapiirin lukio-opinnoillesi niin suosittelen Pomarkun lukiota.

Susanna Haara:

”Jusi on sen taka kniva kasa se hypi minun knasa hypivitiä.”

Lause on ala-asteen äidinkielenaineestani ja kiteyttää hyvin ne luki-häiriön tuomat haasteet opiskelussani. Työmuistini oli lyhyt, en kyennyt muistamaan esimerkiksi saneluita tai juuri lukemaani ja lukiessani arvasin usein tekstien ja sanojen loput. Olin kuitenkin utelias oppimaan uutta, vaikka se ei kovin helppoa ollut. Koulukiusaaminen taas ei asiaa helpottanut. Kielet ja matematiikka tuottivat vaikeuksia lukiossa, vaikka ne kohtalaisen hyvin sujuivat vielä yläasteella. Lukio olisi vaatinut enemmän lukuhaluja, jota ei niihin vuosiin kuitenkaan ihan kaikissa aineissa riittänyt. Äidinkielen opettaja oli kirjoittanut lukion I-luokalla yhden aineeni perään, että: Olet kehittynyt kirjoittajana. Tekstisi on sujuvaa, selkeää ja johdonmukaista. Jatka samaan malliin! Äidinkieli oli mielekästä, koska minulla oli vilkas mielikuvitus ja aineidenkirjoittaminen oli mukavaa. Kielissä paljon auttoi esimerkiksi ruotsin opettajan tukiopetus ja abivuoden preppausmateriaali. Ylioppilaaksi kirjoitin, vaikka en päättä huimaavin arvosanoin.

En yläasteella oikein vielä tiennyt mihin halusin opiskelemaan ja lukiossakin vielä arvuuttelin. Muistan työvoimatoimistosta hakeneeni oppaan, jossa oli eri ammatteja. Aivan liian paljon luettavaa pienellä prantillä ja liikaa vaihtoehtoja. Tänä päivänä eri ammatteihin pääsee tutustumaan internetissä ihan eri tavoin. Teimme ammatinvalintatestinkin, jonka mukaan minusta olisi tullut dramaturgi. Lukion jälkeen hain poliisikouluun. Olin Noormarkussa nimismiehen haastateltavanakin. Hän totesi, että olisi hyvä opiskella vielä jokin muu ammatti. Päädyin hakemaan lähihoitajakoulutukseen, sillä sairaanhoitajaahan minusta ei koskaan tulisi. Olin pääsykokeissa ja pääsin sisään. Opiskelin ensimmäisen vuoden Harjavallassa ja suuntaavat opinnot Porissa. Muistan sosiaalipolitiikan opettajani sanoneen minulle, kuinka pettynyt hän oli koearvosanaani, koska tunnilla osasin antaa parastani. Tiesin koesuorituksen olleen rimanalitus, koska oli muuta mukavaa tekemistä kavereiden kanssa ja tein kuitenkin koko ajan töitä opintojeni ohessa. Tsemppasin kuitenkin ja valmistuin hyvin paperein. Valmistuessani ajattelin, ettei mitään opintoja enää. Opiskelutoverit jatkoivat kuitenkin sairaanhoitajan opintoihin.

Ajatus jäi kytemään ja parin vuoden päästä hain sairaanhoitajien pilottikoulutukseen, joka oli suunnattu mm. perus-/apu- ja lähihoitajille ja toteutettiin monimuotokoulutuksena. Opinnot oli ajateltu 4,5 vuoden mittaisiksi, minulla meni liki 5 vuotta, koska synnytin 2 lasta ja kolmatta odotin valmistuessani. Tein opintojen ajan töitä pois lukien äitiyslomat. Elämä oli aika hektistä perhe, työ ja opinnot. Opettelin pyörittämään palettia ja minulla on ollut koko ajan hyvä tukiverkko. Viidestä odotetusta lapsesta nelonen kuoli kohtuun. Olin jo tuntenut liikkeen. Koin tämän jälkeen olevani jotenkin vajaa ja aika yksin, vaikka puoliso tuki koko ajan. Lähdin suuntaamaan kaiken tarmoni opiskeluun perheen ja työn rinnalla. Hakemaan itseäni, mutta myös kehittämään itseäni. Saatoin tehdä useampia opintoja päällekkäin. Ensin suuntaavat olivat neuropsykiatrasta valmennusta, johtamisen ja kehittämisen opintoja, diabeteshoitotyötä, muistihoitajan opintoja, seksuaalineuvontaa, syöpähoitotyötä, ammatillisen opettajan opinnot, ylemmän AMK-tutkinnon ja Master of solution focused therapy opinnot. Nyt opiskelen psykoterapeutiksi, valmistunen ensi

kesänä. Väliin on mahtunut paljon lyhyitä koulutuksia kuten NLP:n ja mindfulness-tunnetaitovalmentajan opintoja sekä alalta poikkeavia opintoja kuten kirjoittamisen perusopinnot, jotka saan yliopistolle päätökseen tänä syksynä. Opiskelusta on tullut harrastukseni. Työelämäkin on välillä yllättänyt sivutoimisilla työtehtävillä. Työtä on tarjottu kouluttajana yllättävän tapaamisen yhteydessä sairaanhoitajapäivillä tai muuten oman työn lomassa. Syksy on muutenkin erilainen aloitan uudessa työssäni elokuun alussa, siirryn opetustehtäviin.

Opinnot voivat heitellä ja lukuhalutkin. Olen kuitenkin vahvasti sitä mieltä, kun löytää mieleisensä alan niin kiinnostus on aivan toista luokkaa opiskella. Omia vahvuuksia vahvistamalla vahvistaa itseään vahvaksi. Koen, että on tärkeää seurata omaa sisäistä kutsumusta. Toki elämän vastoinkäymiset voivat toimia myös moottorina, jos niitä haluaa näin hyödyntää. Toisinkin olisi voinut valita. Minä päädyin kuitenkin opintojen pariin ja sain tiedonhalulleni vastetta sekä tapasin useita upeita ihmisiä, joiden kanssa vieläkin viestitellään ja treffaillaan. Sain oppia myös heidän erilaisesta tavastaan ajatella ja jäsentää asioita ja maailmaa. Moniäänisyys on lahja, kun se jakautuu tasaisesti kaikille eikä huuda vain yhden asian perään. Moniäänisyyttä kannattaa opetella vaalimaan se mahdollistaa erilaisuuden hyväksymisen ja toisin näkemisen.

Anni Koskinen:

Oma opinpolkuni alkoi Pomarkun lukiossa syksyllä 2013. Itselleni ei käynyt tuolloin mielessäkään ajatus, että suorittaisin ylioppilastutkinnon jossain muualla kuin Pomarkun lukiossa. Oli aivan ihanaa saada jatkaa opintoja vielä muutama vuosi omassa kotikunnassa niin vanhojen kuin uusien luokkakavereiden kanssa.

Lukion alkaessa tajusin, että pikkuhiljaa pitäisi päättää mitä sitä elämältä haluaa, millaisen ammatin ja missä. Tiesin aina haluavani työn ihmisten parissa, mutta vasta Pirren liikunnan ja terveystiedon tunnit saivat minut todella kiinnostumaan hyvinvointialasta. Opon kanssa kävimme viimeisenä vuonna vaihtoehtoja läpi mihin hakisi. Siitä huoneesta tie johtikin sitten Tampereelle hyvinvointialan ammattilaiseksi ja oman hoitolan omaavaksi yrittäjäksi. Yrittäjyydessä olen huomannut, että olisihan sitä voinut Jukan yhteiskuntaopin tunnilla hieman enemmänkin kuunnella, mutta paljon oppii myöhemminkin.

Pomarkun lukiossa oli ehdottomasti parasta luokkakavereiden lisäksi ihanat opettajat ja henkilökunta. Aina sai vetää hihasta ja kysyä apua tai purkaa kirjoitusten aiheuttamaa paniikkia. Tämän huomasin vielä neljä vuotta lakin saamisen jälkeen, kun palasin korottamaan paria arvosanaa Pomarkun lukioon. Niin lämmintä vastaanottoa on vaikea kuvitella saavansa isoissa lukioissa. Salissa oli tietonkone valmiina odottamassa tätä ”ulkopuolista kokeilasta” ja tusina opettajia moikkaamassa ja pöydän vieressä tsemppaamassa ennen kirjoitusten alkua. Melkein voisin todeta, että tällaista saa vain Pomarkussa!

Ilolla ja kaiholla muistelen opintoja Pomarkussa. Mukaan tarttui elinikäisiä ystäviä, paljon muistoja ja päähänkin jäi muutama psykologian teoria. Lukioystävien kanssa usein mietimmekin kuinka ihanaa olisi välillä palata tuohon aikaan.

Aurinkoista kevättä ja terveisiä Pomarkkuun!

Jalmari Rossi:

Se on siinä! Uusi valkolakki on painettu juuri päähän. On vuosi 2001 ja juuri nyt on koko maailma edessä.

Lähestulkoon voittamattomina me seisomme koko juhlakansan edessä hymy korvissa ja riemua täynnä. Me vuonna 1982 syntyneet kolme vuotta yhdessä saman tavoitteen eteen puurtaneet nuoret ihmiset olemme juuri saaneet päätökseen yhteisen matkamme. Matkan, josta jokainen meistä paikalla olevista on selvinnyt voittajana maaliin. On siis aihetta juhlaan!

Juhlatilaisuus ei ole perinteiseen tapaan Pomarkun lukion juhlasalissa vaan olemmekin poikkeuksellisesti Pomarkun Hakalinnassa juhlimassa tämän urakan päättymistä. Me Pomarkun Lukion vuosituhannen oikeasti ensimmäiset (alkaahan vuosikymen ja – tuhat 1:stä) ylioppilaat päätimme opintomme kunnantalon valtuustosalissa ja juhlimme Hakalinnassa, koska rakas opinahjomme oli päässyt remontin alle.

Palataanpa ajassa vielä kolme vuotta taaksepäin ja lähdetään liikkeelle vuodesta 1998. Loppukesästä joukko erilaisia nuoria ihmisiä kokoontui samaan luokkatilaan vähän jännittyneinä ja vähän ihmeissään. Osa porukasta oli tuttuja, mutta myös uusia kasvoja oli porukkaan niin Siikaisista kuin Noormarkustakin löytynyt. Jälkeenpäin ajateltuna porukassa oli hyvä määrä uutta sekä tuttua. Luokkamme ryhmäytyminen alkoi heti ja meistä muodostuikin luokkana omanlainen joukkue, jossa oli omanlaatuinen huumori ja yhteisöllisyys. Naurua, iloa ja kujeitakin riitti. Milloin päiviteltiin ja kauhisteltiin jonkun meidän keittämää kahvia taukuhuoneessa, milloin taas päivitettiin läksyt siihen kuntoon, että seuraavalle tunnille kehtasi mennä. Yhtä pidettiin myös muiden lukioluokkien kesken ja koko lukion hengestä kertoo myös se, että osan porukan kanssa tuli juhlittua kolmena eri vuotena vanhojenpäivän jatkotkin läpi...

Tämä yhteisöllisyys ei jäänyt vain opiskelijoiden väliseksi vaan yhtä pidettiin niin opettajien kuin koko lukion henkilökunnan kanssa. Tuntui kuin jokainen töissä ollut ihminen ponnisteli meidän vuoksemme. Ainakin itseni mielestä Pomarkun lukiossa olikin ymmärretty se, että siellä tehdään töitä opiskelijoiden ja heidän oppimisensa eteen. Tämä ei tarkoittanut liikaa "hyysäämistä" vaan oppilaan kohtaamista ihmisenä, omana persoonanaan. Opettajat osasivat vaatia, mutta osasivat tehdä sitä meitä puhuttelevalla ja innostavalla tavalla. Lämmöllä muistelenkin tunneilla käytyjä keskusteluita Jukan, Arin, Raimon, Pirren, Marjan ja muiden opettajien kanssa. Opettajat valmistivat meitä kolme vuotta kirjoituksiin, jopa talkoillen hieman extraa, antaen mm. lisävinkkejä ja harjoitteita kirjoituksia varten. Näin

jälkeenpäin asiaa miettineenä he tekivät vielä enemmän. He valmistelivat meitä osaltaan myös myöhempää elämää ja aikuisuutta varten.

Pomarkun lukiossa vietetty aika antoi paljon. Valkolakin ja tulevan opiskelupaikan lisäksi lukioista sain elinikäisiä ystäviä ja kavereita, joiden kanssa saan pitää yhtä niin vapaa-ajalla kuin työelämässä. Omaan tapaan nähdä ja ymmärtää maailmaa on osin vaikuttanut Pomarkun lukiossa vietetty aika. Hakalinnasta 2001 jatkunut elämänpolkuni on vienyt minut työelämässä energia-alalle johtotehtäviin ja luottamustoimiin niin yrityksissä kuin etujärjestöissäkin. Siviilipuolella polulleni olen saanut mukaan matkaa taittamaan vaimon ja kaksi ihanaa lasta. Polulleni Pomarkun lukio antoi mukaan hyvät eväät niin siviiliin kuin työelämään. Näitä eväitä pidän suuressa arvossa.

Jaakko Aromaa:

Tästä luokkahuoneesta kaikki alkoi. Lukuvuoden alkaessa vuonna 2011 Pomarkun lukion ensimmäisen vuosikurssin kaikki 38 oppilasta istuivat historian ja yhteiskuntaopin luokassa kauniina elokuisena päivänä. Meistä jokaisella alkoi tuolloin uusi vaihe elämässä – eräänlainen aikuisuuden esikoulu. Luokka oli nyt puolillaan uusia kasvoja: noormarkkulaiset pomarkkulaisille ja sama toisin päin.

Pomarkun taistelulukio, Pomarkun yliopisto, Pomarkun Harvard. Rakkaalla opinahjolla on monta nimeä. Itselleni oli aina selvää, että suoritan lukioni Pomarkussa. Hain myös Poriin ja Kankaanpäähän, mutta mitäs minä niihin, kun pisteeni riittivät Pomarkun Harvardiin. Tuota valintaa en ole koskaan katunut.

Minun on tietenkin vaikea verrata, kumpi on parempi – iso lukio vai pieni lukio – kun olen suorittanut vain sen pienen. Sen sijaan minun on helppo luetella ne pienemmän yksikön hyvät puolet.

Mieleeni on jäänyt se yhteisöllisyys, mikä Pomarkussa oli. Sadan oppilaan lukiossa kaikki tunsivat toisensa yli luokka- ja kuntarajojen. Käytävillä kulkiessaan sai aina moikata muita, ja välituntisin kokoonnuttiin isolla porukalla koulun yläaulaan. Ketään ei suljettu porukan ulkopuolelle. Näin jälkeenpäin mietittynä tuo oli varmasti itselleni, joka olin vielä lukioaikana hyvin ujo, ratkaisevan tärkeä asia.

Kaikista tiivein yhteisö muodostui tietenkin oman vuosikurssin kesken. Meillä oli mahtava luokka. Naurua ei yhteisistä hetkistä puuttunut. Yhteishenkeämme ilmentäneen jokseenkin hyvin se, että vanhojentanssien jälkeen pidimme kolmet eri mökkijatkot – eri vuosina. Pitäisikin ottaa työn alle neljännet!

Kaiken hauskan lomassa myös aidosti välitimme toisistamme. Englanninkirjoitusten aamuna huomasimme, että yksi on joukosta poissa, vaikka pian pitäisi jo olla salissa. Soitimme puuttuvalle lampaalle ja kysyimme, aikooko hän tulla kirjoituksiin. Hän vastasi puhelimeen unisella äänellä ja mietti hetken ennen kuin hieman ärtyneesti tokaisi: ”Noh, kai mä ny sitte tuun.” Toki ärtymyksen ymmärtää, kun kaveri tulee herätetyksi kesken

makeimpien unien. Hän kiitti kuitenkin myöhemmin, kun sai keväällä painaa valkolakin päähänsä.

Pomarkkulaisesta koulukulttuurista muistona on myös välittömyys oppilaiden ja opettajien välillä. Lukion alussa me pomarkkulaiset ihmettelimme, kun noormarkkulaiset kutsuivat opettajia opettajiksi. Meille ne olivat aina olleet Maria, Pirre, Teemu ja niin edespäin. Opettajat olivat siellä oppilaita varten – auttamassa, ei käskyttämässä. Heillä riitti aina aikaa, jos jokin asia kaipasi lisäselvennystä. Ja kyllä ne noormarkkulaisetkin sitten oppivat virallisista termeistä eroon...

Tästä kuvassa olevasta luokahuoneesta kaikki alkoi, ja siitä omalta osaltani kaikki myös jatkui.

Yhteiskuntaopin opettajan Jukka Lehtilän kanssa kävimme tässä luokassa monet vätkööt niin politiikasta kuin filosofiastakin – tosin hyvässä hengessä. Vätkööstämme pitivät kuitenkin myös muut oppilaat, sillä keskinäinen väittelymme antoi heille aina tauon oppitunneilla opiskelusta. Joskus tuo tauko kesti muutaman minuutin, ja toisinaan ei puolestaan ehditty oppikirjaa avaamaan koko tuntina.

Luokassa virisi kiinnostukseni yhteiskunnallisiin asioihin ja politiikkaan. Lukion jälkeen tuo kiinnostus vei minut Helsingin yliopistoon opiskelemaan oikeustiedettä. Politiikasta puolestaan tuli viime vuonna minulle luottamustehtävien lisäksi myös päivätyö, kun aloitin avustajana eduskunnassa.

Saan kiittää monesta asiasta sitä, että kävin nimenomaan Pomarkun lukion. Elokuisena päivänä vuonna 2011 alkanut matka vaikuttaa edelleen positiivisesti elämässäni – niin työssä, opinnoissa kuin vapaallakin. Tuota samaa matkaa voin lämpimästi suositella jokaiselle ysiluokkalaiselle, joka tänä keväänä yhteishaun kohteita miettii.

Aurinkoista kevättä ja iloisia terveisiä vanhoille lukiokavereille, opettajille sekä muulle henkilökunnalle!

Pomarkun lukion ylioppilaat ja riemuylioppilaat jakoivat juhlan:

Pomarkun lukiossa laitetiin 50 vuotta sitten 24 ylioppilasta. Heistä 16 ja kaksi seuraavana vuonna lakin saanutta osallistuivat koulun päättäjäispäivänä riemuylioppilaina tämän vuoden Pomarkun lukion ylioppilasjuhlaan. Kaksi vuonna 1975 ryhmää opettanutta, pitkän uran Pomarkussa tehnyttä, opettajaakin osallistui juhlapäivään.

Riemuylioppilaat käynnistivät koleaan toukokuun viimeisen päivän laskemalla Pomarkun hautausmaalla kukan edesmenneen luokkatoverin ja kolmen opettajan haudoille sekä sankarihaudalle. Vastaava muistaminen oli toteutettu viikolla muutamalla Pomarkun ulkopuolisellakin hautausmaalla.

Riemuylioppilaat saivat Pomarkun lukiossa kiireisen päivän lomassa juhlanan vastaanoton

rehtori Jussi Heervän johdolla ja biologian opettajan Ari Välimaan opastuksella. Ennen uusien lakitusjuhlaa vanhat asettuivat, enemmän tai vähemmän entiset valkolakit päässä, yhteiskuvaan opettajineen.

Rahaa keräävä hattu oli kiertänyt ennakoon riemuylioppilaiden keskuudessa. Siihen kertynyt useamman satasen summa jaettiin kahtena stipendinä koulun opettajien valitsemille uusille ylioppilaille.

Kristiina Huhtanen, FT, vakuutti riemuylioppilaiden puolesta uusille ylioppilaille pitämässään puheessaan, että ylioppilastutkinnon jälkeen aivosi ovat loistokunnossa valmiina uusiin haasteisiin ja matkalle kohti elämäsi suurta unelmaa. Elämää kokeneiden ylioppilaiden suunnalta lähti nuorille kannustus uskoa unelmiinsa, jolloin myös alkaa kasvaa niitä kohti. Riemuylioppilaiden penkkiriveillä oli vaistottavissa vastaavan tilanteen vuosikymmenten takainen jännitys ja sen jakaminen yhdessä nyt lakitettujen kanssa.

Pienempi talkooryhmä oli valmistellut Pomarkun rautatieasemalle jatko-ohjelman. Riemuylioppilaskaarti kurvasi sinne ”Unskan” Pizzerian kautta. Pitkän iltapäivän aikana muisteltiin kouluvuosia ja raportoitin sen jälkeen tapahtuneista. Leppoisaa juttua riitti. Kaikki olivat siirtyneet jo eläkeläisvaiheeseen eivätkä kiireet juuri sillä hetkellä painaneet.

Ari Viitala:

Kirjoitin ylioppilaaksi Pomarkun lukiosta 80-luvun lopulla. Pomarkkulaisille, Pomarkun lukio oli melko luontainen jatkumo yläasteen jälkeen. Siihen aikaan mentiin joko oman kylän lukioon tai sitten ammattikouluun muualle, näin ainakin muistelen sitä aikaa.

Suuria valintoja nuoret joutuvat tekemään jo kovin varhain. Ne valinnat ohjaavat elämänpolkua jossain määrin.

Pieni lukio, jossa jopa meitä, ”vilkkaita poikia” vahdittiin ja patisteltiin opiskelussa, jos joskus ei ihan ”napannut”.

Yleissivistys ei ole pelkkä klisee, kun puhutaan lukio-opiskelusta. Kyllä se on ihan totta, lukio parantaa yleissivistystä. Itselleni eniten Pomarkun lukio antoi hyvän pohjan vieraisiin kieliin. Edelleenkään en ole kielten virtuoosi, mutta työskennellessäni ulkomailla 2000-luvun alussa, oli pakko aloittaa puhumaan englantia, Pirkko Poutiaisen tiukka opetus lukiossa muistui mieleeni. Olen kiitollinen siitä, että ymmärsin ja sain opiskella kolmea vierasta kieltä Pomarkussa- vieläpä kotikunnassani.

Eeva Kesäläinen:

Nyt, kun moni nuori miettii peruskoulun jälkeisiä jatko-opintojaan, haluan jakaa oman tarinani siitä, miksi päädyin Pomarkun lukioon 20 vuotta sitten.

En ollut koulussa erityisen hyvä, vaan oikeastaan hieman keskivertoa heikompi oppilas. Yläasteelta päästyäni keskiarvoni oli noin 7, mikä oli niin alhainen, että moni opettaja sanoi suoraan, ettei lukio olisi minulle oikea paikka. He arvelivat, etten pärjäisi siellä. Mutta 16-vuotiaana en vielä tiennyt, mitä muutakaan olisin halunnut tehdä, joten päädyin hakemaan Pomarkun lukioon. Se päätös osoittautui yhdeksi parhaista, mitä olen elämässäni tehnyt.

Lukio ei ollut helppoa kaltaiselleni oppijalle, ja suuremmassa koulussa en varmasti olisi koskaan saanut valkolakkia päähäni. Pomarkun lukiossa opetus oli kuitenkin aivan erilaista: yksilöllistä ja aidosti opiskelijoihin keskittyvää. Siellä jokainen huomioitiin, eikä heikompikaan jäänyt muiden jalkoihin.

Olen valtavan kiitollinen siitä, kuinka paljon opettajat panostivat opetukseen ja siihen, että jokainen sai kurssinsa suoritettua ja pysyi mukana. Pomarkun lukio tarjosi minulle juuri sellaisen oppimisympäristön, jossa pystyin kehittymään ja lopulta saavuttamaan jotain, mihin en itse olisi uskonut.

Lukion jälkeen tiet veivät minut Turkuun, jossa jatkoin opintoja ja valmistuin parissa vuodessa merkonomiksi. Tämän jälkeen on myyntityö vienyt minut mennessään ja olen päässyt kehittämään itseäni sen parissa jo yli viisitoista vuotta. Nykyinen työni onkin Salesmanagerina manpowergroupissa.

”Riemuylioppilas 1975”:

Meille 1950-luvun puolivälissä syntyneille kotikunnan lukio avasi niin kirkonkylän kuin syrjäkulmien ja kunnanrajan takaakin tulleille valtatie elämään. Oli itsestä kiinni tavoittelinko yliopistoon, opistoon tai suoraan ammattiin. Meistä tuli hoitajia, insinöörejä, opettajia, maistereita, taksikuskejakin – moniin ammatteihin. Väitöskirjojakin on tehty ja kansainvälistytty. Lukioaikana syntynyt ryhmähenki pitää meistä yhä kiinni. Meille kaikille Pomarkun lukio oli, ja yhä on SE Huippulukio!

Sitä se on myös tämän ajan nuorille. Pomarkku on turvallinen paikka opiskella ja sisäisesti kasvaa kohti mitä minä haluan isona olla. Onneksi nykyään on meidän aikaamme enemmän koulutuspolkuja edetä kohti unelma-ammattia. Mikään ovi ei lukiossa sulkeudu. Pomarkun modernista ja samalla perinteikkäästä lukiosta joka tapauksessa saat tarvittavat kurssit jatko-opintoihin ja vahvan yleissivistävän tietopohjan kaikkeen mihin päätät ryhtyä.

Pekka Koivunen:

Elämälle eväitä Pomarkun lukiosta

Pomarkun lukio on 61 vuoden ajan antanut hyvät eväät opiskeluihin ja työelämään jo noin 1600:lle pohjoissatakuntalaiselle. Olen yksi näistä onnekaista. Sain valkolakin rehtori Toivo Pykäläisen painamana syvälle päähäni toukokuussa 1974.

Lukioajasta jäivät erityisesti mieleeni pätevät, vanhan koulukunnan opettajat, mutta myös nuoret, uusia tuulia kouluun tuoneet kansankynttilät. Heille kiitos, että lukio oli erinomaisen hyvin kiinni ajassa. Tunneilla seurattiin tarkasti maailman tapahtumia ja keskustelu oli vilkasta. Vaihto-oppilaita lähti matkaan melkein joka vuosi. Ohessa usalainen ylioppilaskuvani, josta ei finnejä löydy ja amisviiksetkin on häivytetty. Tämä ennen Photoshoppia!

1970-luvun alkupuoli oli voimakkaan puoluepolitisoitumisen aikaa. ”Kouludemokratia” tunkeutui Pomarkunkin lukioon kouluneuvoston myötä. Sain kunnian olla koulumme historian ensimmäisessä kouluneuvostossa yhtenä kolmesta oppilasjäsenestä. Kouluneuvostomme merkittävimmät päätökset taisivat olla järjestyssäännön laatiminen koululle ja tupakkahuoneen saaminen oppilaille. Onneksi tuo kouludemokratiakokeilu tupakkahuoneineen kuoli omaan järjettömyyteensä muutaman vuoden jälkeen.

Pomarkun lukiosta sain tukevan pohjan kaupallisille opinnoille ja tapahtuma-alalle, jossa tein 35-vuotisen uran tuottajana, ohjaajana ja käsikirjoittajana. Tänäkin asun Pomarkussa ja olen valtakunnallisen Palokuntalainen-lehden päätoimittaja. Teen myös muita lehtitöitä.

Kirjoittamiseen sain kipinän Pomarkun yhteiskoulun lukiosta ja sitä edeltäneestä keskikoulusta. Suomen kielen opetus oli huippua Pomarkun ”Harvardissa”.

Ajan sanotaan kultaavan muistoja. Muistot Pomarkun lukiosta eivät vaadi kultauksia. Pienen lukion arvon ymmärtää aina paremmin, kun on riittävästi maileja maailmalla takana.

Loppukevennys: Aromaan Jaakko mainitsi kirjoituksessaan muutaman Pomarkun lukion lempinimen. Tässä listaan yksi lisää: Kirjailija Reijo Mäki Turun kauppatorilla kesäaamuna joskus 1990-luvun alussa: ”Me olemme tuon Koivusen kanssa Pomarkun paini- ja pesäpallolukion kasvatteja.”

Outi Nordenswan:

Pomarkun lukiossa voi opiskella valinnaisena kielenä saksaa ja espanjaa.

Opiskelu on tehokasta pienessä ryhmässä ja tunneilla tehdään paljon keskusteluharjoituksia, joten kielitaito kohenee nopeasti. Kun ryhmä on muodostettu, kielen opiskelua saa jatkaa koko lukion ajan, vaikka osa ryhmästä päättäisikin lopettaa opiskelunsa.

Yo-kokeessa valinnaisen kielen kirjoittajia on joka vuosi, ja tulokset ovat yleensä todella hyviä. Kannattaa siis jatkaa opiskelua ihan kirjoituksiin asti!

Espanjaa aloitti tänä vuonna opiskelemaan innokas 8 oppilaan joukko. Syksyn aikana tunneilla on ahkeran opiskelun lisäksi esim. kokkailtu espanjalaisia herkkuja ja kuunneltu musiikkia.

Melisa ja Sannamari Myllymäki:

Opiskelimme Pomarkun lukiossa v.2001–2003. Oman paikkakunnan lukioon jatkaminen oli luonnollinen jatkumo yläasteen jälkeen, eikä muita vaihtoehtoja oikeastaan edes mietitty. Pomarkun lukion puolesta puhuivat tuttu koulu opettajineen, arjen helppous ilman pitkiä koulumatkoja sekä tietysti myös silkka ylpeys oman kunnan lukiosta. Iso merkitys oli myös luokkakavereilla, joista suuri osa siirtyi yläasteen jälkeen myös suoraan Pomarkun lukioon. Suurimman osan kanssa oli yhteinen taival jatkunut jo koko peruskoulun ajan, useimmiten jo päiväkodista asti.

Lukiovuodet olivat rentoa ja mukavaa aikaa. Opiskelu oli lämminhenkistä ja kodikasta. Kunta teki suuren taloudellisen satsauksen remontoimalla koulun tilat perusteellisesti lukiopolkumme alkaessa luoden toimivat ja viihtyisät puitteet opiskelulle. Opiskelun jatkaminen samassa tutussa koulussa vanhojen luokkatovereiden kesken oli tuttua ja turvallista ja mahdollisti kiinteän luokkahengen muodostumisen. Myös ulkopaikkakuntalaiset otettiin ilolla vastaan ja osaksi porukkaa. Luokkamme yhteishenki oli erityisen hyvä ja yhteydenpito onkin jatkunut säännöllisillä tapaamisilla näihin päiviin saakka.

Vaikka Pomarkun lukio ei ollut kansallisten tai maakunnallisen vertailujen keskiarvokuningas, tämä ei näyttäytynyt millään lailla kielteisesti opinnoissamme. Opettajat olivat ammattitaitoisia ja opetus korkeatasoista. Tietysti pienen lukion kurssivalikoima ei pystynyt kilpailemaan isojen koulujen vastaavien kanssa, mutta se ei ollut este elämässä eteenpäin pyrkimiselle ja (akateemisten) tavoitteiden saavuttamiselle. Pienestäkin lukiosta voi päästä miten pitkälle tahansa, jos vain haluaa. Ainut mahdollinen este on sinä itse, oma motivaatiosi, epämurkavuuden sietokyky ja se, miten paljon olet valmis tekemään töitä unelmiesi eteen.

Ylioppilaskirjoitusten jälkeen siirryimme jatko-opintoihin. Sannamarista tuli kauppatieteiden maisteri ja Melisasta erikoislääkäri. Nykyisin asumme molemmat Tampereella perheinemme.

Voimme vilpittömästi suositella Pomarkun lukiota kaikille oppilaille ja toivomme menestystä ja pitkää ikää rakkaalle opinahjollemme!

Tomi Kuusimäki:

Monen nuoren suunnitelmat tulevasta työurasta ovat hataria vielä lukioon hakeutuessa. Edessä olevat lukiovuodet ovat kuitenkin erittäin tärkeitä nuoren elämässä, sillä ne toimivat ponnahduslautana kohti tulevaa työelämää. Pomarkun lukion vahvuutena on pienten ryhmien mahdollistama yksilöllinen opetus. Opettajat oppivat tuntemaan oppilaansa ja heidän yksilölliset tarpeensa, minkä avulla heidän on mahdollista ohjata yksilöitä oikeaan suuntaan. Muistelen omia vuosiani Pomarkun lukiossa lämmöllä. Erityisen kiitoksen haluan osoittaa biologian opettajalleni Ari Välimaalalle ja matematiikan opettajalleni Raimo Anttilalle. He ohjasivat ja kannustivat minua tavalla, jonka myötä päädyin hakeutumaan nykyiselle alalleni.

Pomarkun lukion opetus loi minulle vankan pohjan, jonka avulla suoritin lääketieteen lisensiaatin tutkinnon Turun yliopistossa ja myöhemmin vielä lääketieteen tohtorin ja neurologian erikoislääkärin tutkinnot. En ole missään vaiheessa opintojani joutunut kokemaan, että toinen eri lukion suorittanut opiskelija olisi minua edellä lukiosta saadun vankemman pohjan vuoksi. Toimin nykyisin neurologian erikoislääkärinä Turun yliopistollisessa keskussairaalassa ja Salon neurologian poliklinikan ylilääkärinä.

Koen, että Pomarkun lukio ja sen henkilökunta ovat omiaan innostamaan ja tukemaan nuoria lukio-opintojen aikana. Vastaavaa opetusta, tukea ja kannustusta toivoisin opettajilta tulevaisuudessa myös omille lapsilleni.

Paavo Salmio:

Siitä alkaa olemaan kohta kaksikymmentä vuotta, kun kirjoitin ylioppilaaksi Pomarkun lukiossa. Siinä vaiheessa en vielä tiennyt, mikä minusta tulee "isona". Näin jälkikäteen ajateltuna tämä oli varmasti vain hyvä asia. Ei ollut painetta tietää vielä valmiiksi vastauksia elämän suuriin kysymyksiin, vaan lukiossa sai kasvaa ja pohtia omia tulevaisuuden suunnitelmiaan. Myöhemmin suunnitelmat selkenivät ja opiskelin Jyväskylän Yliopistossa kasvatus- ja liikuntatieteiden maisteriksi. Tällä hetkellä työskentelen luokanopettajana.

Työni kautta olen ymmärtänyt oppilaantuntemuksen merkityksen koulumaailmassa. Kun tästä näkökulmasta pohdin omia kouluvuosiani, Pomarkun lukiossa oppilaantuntemukseen pystyttiin panostamaan erityisen hyvin. Pomarkun lukion pieni koko mahdollisti sen, että opettajat tunsivat oikeasti meidät opiskelijat ja osasivat ohjata meitä opinnoissa sopivan ihmissläheisellä, mutta tarvittaessa jäməkällä tavalla. Opettajat tiesivät myös, mistä me olimme kiinnostuneita (ainakin koulussa) ja pystyivät sitä kautta luomaan välitöntä ilmapiiriä, jossa oli helppo olla oma itsensä.

Pomarkun lukion pienet ryhmäkoot mahdollistivat myös yksilöllisen opetuksen. Tästä omakohtaisena esimerkkinä voin mainita A2-saksan kurssit, joissa meitä oli lopuksi enää kaksi opiskelijaa, mutta silti tunnit pyörivät normaalisti. Näin yksilöllistä opetusta on enää harvoin tarjolla missään koulussa. Pomarkun lukiossa opiskelijat kohdattiin yksilöinä ja

tarvittaessa huolehdittiin myös siitä, että kaikki pääsivät opinnoissaan eteenpäin, vaikka ne eivät juuri sillä hetkellä olisi tuntuneet kaikista tärkeimmiltä asioilta. Pieni ryhmä mahdollisti myös sen, että kaikki luokkakaverit tunsivat toisensa ja noilta vuosilta minulle jäi tärkeitä ystäviä.

Lukion pienen koon ja sen mahdollistaman oppilaantuntemuksen vuoksi suosittelisin Pomarkkua jatko-opintopaikaksi kaikille niille, jotka haluavat tulla kohdatuksi yksilöinä lukio-opintojensa aikana.

Heidi Elakshar:

Kirjoitin Pomarkun lukioista ylioppilaaksi vuonna 1999. Vaikka olenkin syntyperäinen pomarkkulainen ja siinä mielessä ehkä puolueellinen, kehuin silti Pomarkun lukioaikoja ja saamaani opetusta. Pienen koulun etuja olivat ehdottomasti se, että niin opettajat kuin oppilaatkin tunsivat kaikki toisensa. Opettajat olivat innostavia ja henkilökohtaista tukea vaikeissa aineissa oli aina tarjolla. Valtatien varrella olevan koulun tilat olivat tilavat ja taipuivat moneen. Meidänkin luokkamme järjesti monia muistorikkaita tapahtumia esim. vanhojenpäivät ja penkkarit. Ylioppilasvalokuvia katsellessani löysin kevätjuhlassa pitämäni oppilaan puheen. Siinäkin olin nostanut esille hyvän luokkahengen, ”yhtä suurta perhettä” olemisen sekä sen, että ketään ei jätetty yksin. Aika merkityksellisiä asioita nykyhetkessä mietittynä.

Ruotsin kielen opettajan muistan aivan mahtavana persoonana ja hänen ansiostaan ruotsin opiskelu ei ole koskaan tuntunut pakkoruotsilta. Kieliopinnoista on jäänyt elävästi mieleen myös saksan tunneilla opettajan käyttämät sananlaskut, kuten esimerkiksi ”Sen edestään löytää minkä taakseen jättää” tilanteissa, kun kotiläksyjä ei ollut tehty aivan niiden vaatimalla tasolla. Kauhukseni olen huomannut nykyään käyttäväni näitä lausahduksia itsekin.

Vanhimmalla lapsistamme on ensi vuoden keväänä yhteishaku edessä. Vaikka asumme tällä hetkellä Vantaalla, olemme viettäneet paljon aikaa myös Pomarkussa ja lapsilla onkin saman ikäisiä kavereita myös Pomarkusta. Saaran yläkoulussa on oppilaita lähes 800 ja lähilukiossakin noin 500. Näiden rinnalla pieni ja persoonallinen Pomarkun lukio, jossa on pienet opetusryhmät ja jokainen opiskelija voi loistaa ja löytää oman polkunsaa, tuntuu erittäin houkuttelevalta vaihtoehdolta. Huikeaa on myös se, että Pomarkun lukioista lakin saanut opiskelija saa 1 000 euron kannustusstipendin. Tällaisesta ei voi kuin unelmoida isommissa kaupungeissa.

Rosanna Lönnberg:

Näytin lapsilleni ryhmäkuvaa Pomarkun lukion vastalakitetuista ylioppilaista vuodelta 2002. Äitinsä pojat kuvasta löysivät, mutta esikoiseni ei tunnistanut kummitätiään eikä

kuopukseni kummisetäänsä, mikä on toki ymmärrettävää, sillä kuluneet 23 vuotta ovat muuttaneen ulkonäköä yhdellä, jos toisella kuvassa poseeraavista nuorista.

Lukioaikaisia kuvia katsellessani mieleeni tulvahti lukemattomia positiivisia muistoja ajalta, jonka Pomarkun lukiossa vietin. Minulle opiskelu oman kotikunnan lukiossa oli luonnollinen jatkumo peruskoulun jälkeen, enkä muista, kirjasinko aikanaan edes muita toiveita yhteishakulomakkeeseen, sillä tuohon aikaan en vielä tiennyt mitä ammattia lähtisin tavoittelemaan. Pirren terveystiedon tunneilla asia selkeni, terveystalalle suuntautuisin lukion jälkeen. Opinnot jatkuivatkin ensin Satakunnan ammattikorkeakoulussa ja myöhemmin Tampereen yliopistossa hoitotieteen laitoksella. Pomarkun lukioon palasin myöhemmin opiskeluterveydenhoitajan roolissa ja yläkoulun puolella olen sijaistanut muutamat terveystiedon tunnit. Nykyisin opetan hoitotyötä toisella asteella.

Pienessä lukiossa on monia hyviä puolia, kuten se, että opettajat kohtaavat opiskelijat yksilöinä ja opetus ja ohjaus on opiskelijälähtöistä. Itse tunsin aikanaan opettajien ja muun henkilökunnan lisäksi myös alemman ja ylemmän vuosikurssin opiskelijat nimeltä, ja kaikki lukiolaiset ikuistettiin syksyisin koulun pihalla otettuun yhteiskuvaan. Suurinta osaa heistä en ole nähnyt montaakaan kertaa lukion jälkeen, osaa en kertaakaan, mutta onneksi muutamat kulkevat edelleen elämän matkalla mukana.

Olen ollut tyytyväinen siihen, etten aikoinaan edes harkinnut muita vaihtoehtoja peruskoulun jälkeen. Toimisin edelleen samalla tavalla ja aion tulevaisuudessa suositella Pomarkun lukiota omille lapsilleni, mikäli lukio-opinnot heitä kiinnostavat.

Päivi Fonsén:

Hain aikanaan 70-luvulla opiskelemaan Pomarkun yhteiskouluun. Oli itsestään selvää pomarkkulaisena jäädä lukioon omaan kuntaan enkä ole tuota päätöstä kyllä katunutkaan. Sain opiskella sekä haluamiani kieliä että pitkää matikkaa (aiemmin oli mahdollista lukea vain pitkää matikkaa fysiikkoineen ja kemioineen tai mennä kielilinjalle). Samasta koulusta oli lähdetty aiemmin vaihto-oppilaaksi AFS:n kautta Amerikkaan, joten niinpä minäkin lähetin hakemukseni. Pääsin vaihto-oppilaaksi Ohioon. Koen että tämä on yksi elämäni parhaista päätöksistä, joka on muovannut minua sekä maailmankuvaani valtavasti.

Vaikka Pomarkun lukio oli pieni, niin siellä oli kannustavat ja ennakkoluulottomat opettajat sekä tosi hyvä yhteishenki. Puhumattakaan siitä, että sinne tuli tuttujen pomarkkulaisten lisäksi hauskimmat tyypit naapurikunnista. Ystävyys-suhteet lukiovuosilta ovat säilyneet monien ihmisten kanssa ja jopa yhden nuorekkaan opettajankin kanssa – pirteän Pirren!

Lukion jälkeen lähdin opiskelemaan Turun kauppakorkeakouluun ja päädyin töihin Turun Sanomiin. Turusta kuitenkin tieni vei takaisin Pomarkkuun, jonne palasin esikoisemme Vernerin ja mieheni kanssa. Tämän jälkeen saimme vielä kolme lasta Topiaksen, Franssin ja Fannin. Kaikki neljä lastamme kävivät myös Pomarkun lukion ja saivat sieltä valkolakin. Aina opiskeleminen ja lasten kasvattaminen ei ollut mutkatonta, mutta upean pienen lukion ja kannustavan sekä ymmärtäväisen henkilökunnan avulla kaikki lapset ehtivät kirjoituksiin

ja saivat opintopisteensä kasaan. Kun kysyin nuoriltamme muistoja tähän kirjoitukseen, yksi sanoi, että Pirre lähetti Fannin herättämään minut kirjoituksiin. Toinen sanoi, että Heervä soitti Maaritille Shellille, että lähetätkö pojat historian tunnille.

Niinpä aikanaan vein jokaisen lapsen valmistumisen jälkeen kakun lukion henkilökunnalle kiitokseksi, sillä afrikkalaisen sananlaskunhan mukaan lapsen kasvattamiseen tarvitaan koko kylä. Minusta Pomarkun lukio on sopivan pieni ja siellä todella keskitytään jokaiseen opiskelijaan yksilönä. Sieltä on hyvä ja helppo ponnistaa, minne ikinä sitten haluaakin suunnata. Pomarkku ja Pomarkun lukio takaavat turvallisen ympäristön elämän ja uran ensipalikoiden kasaamiseen.

Kirsi Alm-Siira:

Saan olla monesta kiittollinen Pomarkun Lukiolle. Olin vielä yläkoulun jälkeenkin kapinallinen ja fokus oli muualla. Pienessä koulussa kaikki opettajat ja oppilaat tuntevat toisensa. Se auttoi minua opinnoissa ja koulussa oli rento fiilis. En ehkä tajunnut sitä silloin 90-luvulla, mutta nyt olen ymmärtänyt sen merkityksen.

Asuin lukioaikana Noormarkussa ja Pomarkkuun kulkeminen oli helppoa. Ensin bussilla ja myöhemmin omalla autolla.

Vanhempi tyttäreni on lukion ensimmäisellä Sibelius -lukiossa Helsingissä. Jos asuisimme Satakunnassa, uskon että suosittelisin Pomarkkua myös hänelle.

Olen ylpeä siitä, että olen kirjoittanut juuri Pomarkun Lukiosta. Mitään muuta opinahjoa vähättelemättä, siinä on mielestäni jotain coolia.

Verna Läspä:

Olen Verna Läspä, Pomarkun yhteiskoulun ja lukion äidinkielen ja kirjallisuuden lehtori. Ajelen Pomarkkuun Luvialta, jossa asun mieheni ja kolmen lapseni kanssa. Vanhin lapsistani asuu jo omillaan toisella puolella Suomea.

Vaikka päivittäistä ajomatkaa siis kertyy, Pomarkku on sen arvoinen. Meneillään on neljäs opetusvuoteni täällä. Aiemmin olen työskennellyt opettajana ympäri Satakuntaa ja melkein kaikilla oppiasteilla. Vaikka porilaislähtöisenä ei ole tapana liikaa kehua, on sanottava, että Pomarkun yhteiskoulun ja lukion yhteisö on aivan parhaimmasta päästä. Täällä saa olla oma itsensä ja keskittyä työnsä tekemiseen. Olen siis viihtynyt työssäni erittäin hyvin.

Viihtyisän työpaikan lisäksi on ollut mukava huomata, että Pomarkku on oikeastaan ihmisen kokoinen, vireä kunta. Täällä on turvallista, rauhallista ja kotoisaa. Kaikki olennainen, kuten kaunis luonto, monipuoliset liikuntamahdollisuudet ja palveleva kirjasto, ovat kävelymatkan päässä.

Myös lukiomme on ihmiselle sopivan kokoinen paikka. Pomarkun lukiossa opiskelijat eivät huku massaan, vaan opettajat pystyvät ohjaamaan heitä yksilöllisemmin kohti tavoitteita. Apua on helppo kysyä ja sitä saa aina. Koulussamme käytetään pääosin paperikirjoja ja ruututyöskentelyn ohella tehtäviä saa tehdä perinteisilläkin menetelmillä.

Ex-porilaisena sanon lopuksi: "Tul ny sääki Pomarkkuun!"

Emilia, Iida, Kiia ja Liina:

Moi! Me ollaan Emilia, Iida, Kiia ja Liina, Pomarkun lukion ykköseltä. Tutustuimme lukion ensimmäisellä viikolla. Puoli vuotta sitten emme vielä tunteneet toisiamme, mutta nopeasti meistä tuli tosi läheisiä.

Kiia ja Iida

Noormarkusta tuleminen Pomarkun lukioon oli melko helppoa, koska moni noormarkkulainen haki tänne yhteishaussa. Suuri osa luokastamme koostuikin noormarkkulaisista. Puolen vuoden aikana olemme tutustuneet moniin uusiin ihmisiin, saaneet paljon uusia kavereita ja meillä on tiivis ryhmähenki. Se mikä on auttanut meitä eniten koulutaakan vähentämisessä on se, että saamme itse päättää tuleeko kokeeseen kokonainen kirja vai jaetaanko koealue kahteen eri kokeeseen.

Liina

Mulle pomarkkulaisena koulu ja opettajat oli yläkoulusta tuttuja. Tiesin jo ennestään, miten mukavaa koulun henkilökunta on, joten Pomarkun lukion valitseminen oli helppoa. Täällä kaikki tunnetaan nimeltä ja saa tukea. Moni luokkakavereista oli aluksi uusia kasvoja ja parasta onkin ollut saada ystäviä kauempaakin.

Emilia

Kankaanpääläisenä yhteishaussa ykkösvalintani oli Pomarkun lukio, vaikka en entuudestaan tuntenut täältä ketään. Olin kuullut ja lukenut paljon hyviä opiskelukokemuksia sekä mukavista että helposti lähestyttävistä opettajista. Yhteishakua edeltäneen tutustumispäivän jälkeen vakuutuin siitä, että tämä olisi juuri minun paikkani. Totta kai myös 1000 euron stipendi motivoi kirjoittamaan ylioppilaaksi juuri Pomarkun lukiosta. Koen valintani osuneen nappiin: olen ystävystynyt täällä ihan huipputyyppien kanssa ja koulussa on rento sekä reilu meininki. Kulkuyhteys Kankaanpään ja Pomarkun (Porin) välillä on myös hyvä. Opettajat ja Rxi ovat parasta!

Ida Ylimyllymaa:

Moi! Olen Ida Ylimyllymaa, ja valmistunut ylioppilaaksi Pomarkun lukiosta vuonna 2019. Tanssin Wanhojen tanssit vuonna 2018, toimien juontajana. Muistan, että juontajaa valittaessa minusta kumpusi melko luonnostaan halukkuus toimia juontajana, ja sitä

kannusti entisestään muu Wanhojen tanssien järjestäjätiimi. Aluksi minua hieman jännitti ajatus juontamisesta, mutta innokkuus kuitenkin vei voiton yhteisön tsemppauksen ja kehujen ansiosta.

Pomarkun lukion Wanhojen tanssit ovat persoonalliset, lämminhenkiset ja erittäin yhteisölliset. Show rakentuu Wanhojen tiimin valitseman tai kehittämän juonen ja tarinan ympärille, johon niin perinteikkäämmät kuin itse kehitetytkin tanssiosiot kietoutuvat. Varmasti jokavuotista jännitystä aiheuttaa arvuuttelu Wanhojen aiheesta. Omissa Wanhoissani mukailimme Seitsemää veljestä. Joskus olen kuullut kummastelua juonen ympärille rakentuvista Wanhojen tansseista, mutta kertoessa tarkemmin kummastelu on muuttunut innostukseksi ja kiinnostukseksi.

Opiskelen Tampereen yliopistossa kirjallisuustieteitä kuudetta vuotta ja Vaasan yliopistossa hallintotieteitä toista vuotta. Yliopisto-opintojeni kautta olen ollut mukana ainejärjestötoiminnassa neljän vuoden ajan. Tällä hetkellä toimin Tampereen ylioppilaskunta TREYllä projektityöntekijänä järjestämässä opiskelijoille Suomen Suurinta Wappua. Vuosien ainejärjestötoiminta on tuonut minulle runsaasti itsevarmuutta toimia näissä tehtävissä, mutta suurena itsevarmuuden ja esiintymisinnon kipinän alkulähteenä on ollut Wanhojen tanssien juontaminen Pomarkun lukiossa ja sen kautta tulleet onnistumisen kokemukset ja itsensä ylittäminen.

Tätä tekstiä kirjoittaessani Pomarkun lukion vuoden 2026 Wanhojen tansseihin on aikaa enää parisen viikkoa. Tanssijoille: tsemppiä loppurutistukseen ja nauttikaa päivästä, se on ikimuistoinen! Ensi vuonna tanssimista harkitseville: tanssikaa, ja tarttukaa rooleihin, vaikka alkuun jännittäisikin. Pomarkun lukion lämminhenkinen yhteisö kannattelee pitkälle!

Iris Männistö, Jasmi Kuisma, Pauliina Rajamäki:

Moikka! Olen Iris Männistö, ensimmäistä vuotta opiskeleva lukiolainen Pomarkun lukiossa. Asun Noormarkussa, ja sieltä käsin kuljen linja-autolla kouluun. Tiesin jo kauan valitsevani yhteishaussa Pomarkkuun lukioon, sillä kuulin sen olevan lämminhenkinen ja menestyvä. Voin jo nyt allekirjoittaa kyseiset väitteet. Koulu tarjosi jo ensimmäisellä viikolla ilmaisen kannettavan ja oppikirjat. Avuliaat opettajat ja hauska rexi ovat saaneet minut jopa tykästymään koulunkäynnistä. Pomarkun lukiosta löysin tarvitsemaani innostusta opiskeluuni.

Moi! Olen Jasmi Kuisma, ensimmäisen vuosikurssin opiskelija Pomarkun lukiossa. Noin vuosi sitten täytyi tosissaan alkaa pohtimaan yhteishakua ja jatko-opintoja. Kävin koulun kautta tutustumassa niin lukioon kuin ammattikouluun. En tiennyt yhtään mitä halusin tehdä, mutta lopulta päädyin lukioon. Pomarkun lukio valikoitui sen pienen koon sekä sijainnin takia. Vaikka asunkin Porissa maaseudulla, kulkuyhteydet ovat melko hyvät Pomarkkuun päin. Lukiossamme tykästyin juurikin pieneen oppilasmäärään ja siihen, että

melkein jokainen tunti on oman luokan kanssa. Ryhmähenki paranee ja samalla on päässyt tutustumaan uusiin ihmisiin Pomarkusta, Porista ja Kankaanpäästä. Lukion parhaita puolia on kohtuullisen pituiset oppitunnit ja se, että saa valita itselleen mieluisia aineita sekä lukiokohtaisia teemaopintoja. Pomarkun lukiossa on hyvin valittavaa, vaikka koon puolesta voisi ajatella toisin. Olen todella tyytyväinen, että valitsin juuri Pomarkun lukion. Vaikka en vieläkään ole aivan varma, mitä haluan opiskella tulevaisuudessa, niin lukiossa sitä on kyllä aikaa miettiä. Lukion käyminen ei ole koskaan turhaa!

Hei! Olen Pauliina Rajamäki ja käyn Pomarkun lukion ensimmäistä luokkaa. Tulen Noormarkusta ja kuljen bussilla kouluun. Pomarkun lukion valitseminen on ollut minulle aina selvää, sillä suurin osa suvustani ja perheestäni on käynyt Pomarkun lukion. Valinnan tekemiseen vaikutti myös lukion pieni koko, sekä laadukas opetus ja hyvä oppimisympäristö. Pomarkussa on hyvät opettajat, jotka motivoivat opiskelemaan ja antavat laadukasta opetusta. Heti ensimmäisestä päivästä lähtien olen ollut iloinen siitä, että valitsin juuri Pomarkun lukion, sillä täällä olen viihtynyt todella hyvin uusien ystävien ja mukavan ilmapiirin myötä. Pomarkun lukiossa on todella hyvät mahdollisuudet opiskeluun ja menestymiseen, täällä kaikki kirjatkin ovat fyysisiä, joka on todella iso plussa opiskeluun.

Ira Leppihalme:

Hakeuduin aikanani lukioon, koska en oikeasti tiennyt, mitä haluaisin tehdä "isona". Peruskoulun päättyessä olin vielä tosi nuori miettimään loppuelämäni – ja uskon, etten ollut ainoa. Pieni lukio pienellä paikkakunnalla antoi jotain todella arvokasta: aikaa kasvaa ja ajatella rauhassa.

En ollut kympin tyttö. Mutta Pomarkun lukiossa se ei ollut este. Siellä sai olla oma itsensä ja kulkea samaa matkaa myös niiden kanssa, joille opiskelu oli helpompaa. Yksilöllisyys näkyi arjessa: opettajat ehtivät oikeasti kohdata ja halusivat, että jokainen meistä pääsee painamaan valkolakin päähän – niin minäkin, vaikka lukio-opiskelu ei aina ollut helppoa.

Aloituspäivä jännitti. Luokassa oli tuttuja kasvoja ala- ja yläasteelta, ja uusia tuli naapurikunnista. Pian meistä tuli porukka. Niistä vuosista jäi elinikäisiä ystävyys-suhteita, jotka kantavat edelleen. Muistan myös sen toiveikkuuden, kun kirjoitusten jälkeen lähdimme kukin omia polkujamme eri suuntiin.

Myöhemmin Facebook ja muut yhteydenpitovälineet ovat tehneet vanhojen koulukavereiden löytämisestä ja kuulumisten vaihtamisesta helppoa. Muutama vuosi sitten porukkamme järjesti myös luokkakokouksen, johon yllättävän moni pääsi paikalle. Kun kiersimme lukion käytäviä, lämpimät muistot palasivat mieleen – tuntui kuin olisimme hetkeksi palanneet takaisin lukiovuosien aikaan.

Opetusvälineet olivat aikanaan melko toista maata kuin nykyään: kelanauhurit ja kielistudio, jossa ruotsin kuuntelun lomassa saattoi välillä kuulua valtatie 23:lta ohiajavien rekkamiesten keskusteluita. Ajasta on menty varmasti valtavasti eteenpäin, tekniikka on

uudistunut ja maailma muuttunut – mutta uskon, että Pomarkun lukion ydin on säilynyt: yksilöllinen kohtaaminen ja se, että jokainen opiskelija tulee nähdyksi omana itsenään.

Lukion jälkeen opiskelin ensin tradenomiksi, myöhemmin lähi- ja sairaanhoitajaksi AMK:ssa. Asuin lähes 30 vuotta muualla, mutta palasin takaisin Pomarkkuun paluumuuttajana. Etätyö on mahdollistanut elämän täällä: luonnon lähellä, mutta palveluiden äärellä. Rakas harrastukseni on valokuvaus – ehkä sekin kertoo siitä, että lukiossa sai kasvaa omaan tahtiin ja löytää itseään.

Siksi suosittelen Pomarkun lukiota. Se on hyvä paikka niillekin, jotka eivät vielä tiedä, mihin ovat matkalla.

Susanna Pöysti:

Hakeuduin Pomarkun lukioon, koska minua houkutteli ajatus pienemmästä yhteisöstä ja oppimisympäristöstä. Myös kavereitani haki samaan kouluun ja sillä oli itselleni iso merkitys. Asuin naapurin pikkukunnassa, Noormarkussa, mutta Pomarkun kylänraitit olivat tulleet jo aiemmin tutuiksi ja tunsin lukiossa opiskelevia nuoria. Vieläkin muistan, kuinka ensimmäisenä päivänä jännitti astella uuden koulun pihalle. Vatsan pohjassa kutkutteli ja mieli oli samaan aikaan sekä levoton että odottavainen. Nopeasti aloimme tutustua toisiimme ja meistä muodostui porukka, johon kaikki saivat kuulua omina itseinä. Syntyi elämänmittaisia ystävyksiä!

Koen edelleen, että pienessä lukiossa jokainen opiskelija kohdattiin yksilönä. Opettajat tunsivat nimeltä, kuuntelivat ja olivat tukena. He tunnistivat vahvuuksiamme ja kannustivat eteenpäin tärkeissä asioissa ja oppiaineissa, myös niissä hankalalta tuntuissa. Itselleni tärkeimpiä oppiaineita olivat äidinkieli, englanti, liikunta ja maantieto. Omille kysymyksille ja ajatuksille oli tilaa ja mieleeni on jäänyt erityisesti äidinkielenopettajan tapa antaa henkilökohtaisesti palautetta ainekirjoituksesta. Hän myös kannusti kirjoittamaan henkilökohtaisia tekstejä nuoren elämän solmukohdista tai ilon aiheista. Tätä tapaa hyödynnän edelleen ja se auttaa jäsentämään ajatuksiani. Liikunnanopettaja kannusti jatkamaan tanssin parissa ja tarjosi myös mahdollisuuden harrastuneisuuteen koulussa: esimerkiksi välitunnilla sai pitää tanssitreenejä.

Yksilöllisen kohtaamisen lisäksi koin Pomarkun lukiossa vahvaa yhteisöllisyyden tunnetta ja se näkyi myös koulun arjessa: tervehdyksissä käytävällä, yhteisissä projekteissa ja siinä tunteessa, että kuuluu porukkaan. Turvallinen ilmapiiri antoi rohkeutta kokeilla, onnistua ja myös erehtyä.

Jatko-opintoihin lähteminen on jokaiselle nuorelle iso askel, kun tulevaisuus tuntuu samaan aikaan jännittävältä ja pelottavan epävarmalta. Harva tietää siinä vaiheessa tarkalleen, mitä haluaa tehdä ”isona”. Siksi koen, että lukio on ennen kaikkea mahdollisuus – aikaa kasvaa, oppia ja löytää omia vahvuuksia rauhassa.

Lukion yleissivistävät opinnot avaavat ovia moneen suuntaan. Ne auttavat ymmärtämään maailmaa laajemmin – kieltä, kulttuuria, tiedettä ja yhteiskuntaa. Samalla oppii

opiskelutaitoja, ajattelemaan kriittisesti ja rakentamaan omaa polkua. Ylioppilaslakin painaminen päähän tuntui kolmen vuoden ahertamisen jälkeen mahtavalta ja palkitsevalta!

Jos pohdit lukio-opintoja, suosittelen ehdottomasti Pomarkun lukiota. Pienessä lukiossa et ole vain opiskelija, vaan tärkeä osa yhteisöä.

Niina Liukonen:

Olen Niina Liukonen 44-vuotias lähihoitaja Pomarkusta. Perheeseeni kuuluu aviomies Jarno Liukonen , joka toimii yrittäjänä, sekä meidän viisi lasta – kolme tyttöä ja kaksi poikaa.

Kirjoitin ylioppilaaksi Pomarkun lukioista syksyllä 2000. Meitä oli silloin syksyllä neljä ketä kirjoitti. Lukion jälkeen työskentelin noin vuoden Pomarkun päiväkodilla ja suoritin samalla Helsingin avoimessa yliopistossa kasvatustieteiden approbaturin, sillä harkitsin lastentarhanopettajan uraa. Elämä kuitenkin johdatti minut toiseen suuntaan: hain taidekouluihin sekä Porin ammattiopistoon sosiaali- ja terveystieteiden alalle. Valmistuin lähihoitajaksi vuonna 2005 vanhustyön erikoisammattitutkinnosta.

Valmistumisen jälkeen olen työskennellyt Pomarkun vanhainkoti Pääskyrinteellä lähihoitajana, ja vakituisen toimen sain vuonna 2008. Työ vanhusten parissa on ollut minulle merkityksellistä ja antoisaa.

Suosittelen lämpimästi Pomarkun lukiota. Se on sopivan pieni lukio, jossa saa ammattitaitoa ja yksilöllistä opetusta sekä tutustuu helposti uusiin ihmisiin. Yhteishenki on hyvä, ja sijainti on erinomainen – Pomarkusta on lyhyt matka sekä Poriin että Kankaanpäähän, joten kulkeminen on vaivatonta.

Jos etsit lukiota, jossa et huku massaan, niin Pomarkun lukiossa sinut tunnetaan nimeltä, saat oikeasti tukea ja voit rakentaa oman polkusi kohti unelmiasi.

Miia Hietanen:

Lukioon? Pomarkun lukioon? Päätös lukio-opinnoista tehdään usein tilanteessa, jossa tulevaisuuden suunta ei ole vielä selvä. Näin oli myös omalla kohdallani. Lukio antoi minulle mahdollisuuden pitää ovet auki kaikkeen mahdolliseen riittävän pitkään.

Lukion vahvuus on laaja yleissivistys ja vahva teoreettinen pohja. Se kehittää analyyttistä ajattelua, pitkäjänteistä työskentelyä ja kykyä hahmottaa kokonaisuuksia. Nämä ovat taitoja, joita tarvitaan sekä työelämässä että jatko-opinnoissa. Molemmissa on myös kyettävä lukemaan laajoja asiapitoisia aineistoja ja etsimään asian ydin, tuottamaan asiallista tekstiä, perustelemaan näkemyksiään ja soveltamaan teoriaa käytäntöön. Ongelmanratkaisutaidot ovat keskiössä. Lukio harjoittaa juuri näitä valmiuksia systemaattisesti.

Kirjoitin ylioppilaaksi Pomarkun lukiosta vuonna 1996. Lukion jälkeen tekniikan ja hallinnon opinnoista valiten, voiton veivät liiketalouden opinnot ammattikorkeakoulussa. Oma työurani on kulkenut pankkityöstä tilitoimisto- ja yritysmaailman ulkoisen laskennan tehtäviin, aina johtotehtäviin saakka. Olen ollut kiinnostunut erilaisista työtehtävistä ja -ympäristöistä, ja olen rohkeasti vaihtanut työpaikkaa mielenkiintoni mukaan. Lisäopintoja on tullut suoritettua tasaisesti työn ohessa vuosien saatossa. Pomarkun lukiossa opitut oppimistaidot ja ajattelun valmiudet ovat olleet tässä vahvasti apuna.

Nykyisin toimin Satakunnan ammattikorkeakoulussa taloushallinnon lehtorina opettaen muun muassa kirjanpitoa ja palkanlaskentaa. Näen työssäni, miten erilaiset koulutustaustat näkyvät opiskelijoiden valmiuksissa. Lukion käyneillä opiskelijoilla on usein vahva perusta lukemiseen, lukemisen ymmärtämiseen, kirjoittamiseen, laskemiseen ja itsenäiseen työskentelyyn. He ovat tottuneet teoreettiseen ajatteluun ja kokonaisuuksien hallintaan, mikä helpottaa korkeakoulutason opintoja. Näitä taitoja on opittu ja vahvistettu lukiossa.

Pomarkun lukio tarjoaa nämä valmiudet turvallisessa ja yhteisöllisessä ympäristössä. Pieni lukio mahdollistaa yksilöllisen ohjauksen ja sen, että jokainen opiskelija tulee kuulluksi ja nähdyksi. Pomarkun lukio antaa pohjan, jonka varaan voit rakentaa hyvin erilaisia tulevaisuuden polkuja – myös sellaisia, joita et vielä peruskoulun päättyessä osaa ennakoida.

Lukio ei ole ainoa oikea valinta, mutta se on monelle strategisesti järkevä valinta. Se antaa aikaa kasvaa, ajatella ja löytää oma suunta. Omalla kohdallani Pomarkun lukio loi perustan uralle, jonka varrella olen voinut edetä, kehittyä ja vaihtaa suuntaa rohkeasti.

Väinö Mikkola:

Moikka Pomarkkuun Chilestä!

Oon vaihdossa San Fernandossa, joka on noin 74 000 asukkaan kaupunki Keski-Chilessä. Täällä arki on aika erilaista kuin Pomarkussa – ilmasto on lämpimämpi, kaupunki isompi ja meininki vilkkaampaa. Chilessä tyypillisiä maanjäristyksiä on tullut myös koettua.

Huomaan myös, miten hyödyllistä oli opiskella espanjan alkeita jo lukiossa. Ne antoivat hyvän pohjan, ja täällä kielitaito on kehittynyt tosi nopeasti, kun sitä käyttää joka päivä.

Koulu täällä eroaa Pomarkun lukiosta monella tavalla. Oppilaita on paljon enemmän, yhteensä 1874 ja kaikilla on koulupuku, mikä oli aluksi tosi erikoista. Päivät ovat pidempiä ja opetus usein opettajajohtoisempaa kuin Suomessa. Oppitunneilla ei läppäreitä käytetä. Kouluun tuodaan omat eväät tai ostetaan ruokaa koulun ulkopuolelta. Pomarkussa taas arvostan sitä, että ilmapiiri on rento ja opettajiin on helppo olla yhteydessä. Kouluruoka Pomarkussa on myös plussaa.

Vaihto on opettanut itsenäisyyttä ja rohkeutta, mutta samalla huomaa, miten hyvä pohja omasta lukiosta on lähtenyt mukaan maailmalle.

Olli ja Malla:

”Hei kato, mahtava tulevaisuus näkyvissä!

Ollaan Olli ja Malla. Meidän yhteinen matkamme on alkanut Pomarkun lukioista vuonna 2012. Olli on Pomarkun omia poikia ja Malla puolestaan Noormarkusta. Pomarkkuun muutimme yhdessä opiskelujen ja muutaman mutkan jälkeen reilu 3 vuotta sitten.

Ollille Pomarkun lukio oli valintana aina selvä. Malla valitsi Porin isojen lukioden ja pienen Pomarkun lukion väliltä. Lopulta valinta oli kuitenkin helppo. Ilmaiset koulumatkat, bussiaikatauluihin räätälöidyt kouluajat, pienet luokkakoot, ilmaiset pakollisten opintojen materiaalit sekä yksilöllinen opetus vetivät pidemmän tikun. Onneksi mukaan matkaan lähti myös paras ystävä. Eikä kumpikaan meistä lukioon hakiessa tiennyt, mitä kaikkea ihanaa sieltä tarttuu mukaan elämään.

Tällä hetkellä Olli työskentelee metsäasiantuntijana ja Malla hoitaa syöpään sairastuneita. Arkityön ja perhe-elämän lisäksi Mallan ympäristötekniikan opinnot ovat loppusuoralla. Pomarkun lukio on antanut meille mielettömät eväät elämään. Olemme myös onnekkaita saadessamme kasvattaa lapsemme täällä ja tukea heitä omissa unelmissaan.

Kevään yhteishaussa hakeville haluamme sanoa: tavoittele unelmia ja usko itseesi. Tähän myös meidän kylämme oma lukio kannustaa. Mahdollisuuteen kannattaa tarttua heti kevään yhteishaussa!”

Kimmo Suominen:

Arvoin aikoinaan lukiovalintaani pitkään. Jostain syystä päädyin Pomarkkuun, vaikka Siikaisten kirkonkylältä harvat sinne silloin suuntasivat. On yleisesti klisee sanoa, että yhtään en kadu, mutta tämän päätöksen kohdalla se kyllä pitää paikkansa. Ei minulla aina Pomarkun lukiossakaan pelkästään helppoa ja ruusuilla tanssimista ollut, mutta ei niin kaiketi ole missään. Kaikki kasvattaa.

Nyt kun mietin, vielä yli 30-vuoden jälkeenkin muistoja lukioajoista on jäänyt todella paljon. Pääasiassa hyviä. Kaikkia kepposia ei tosin kehtaa vieläkään paljastaa. Mahtavia elinikäisiä ystävyksiä lukioista jäi ja se luokan yhteishenki heijastui vieläkin, kun tapasimme luokkakokouksen merkeissä viime keväänä. Se lienee pienen maaseutulukion etuja. Jopa hieman koomisena piirteenä taas oli meidän Abi -ajelu. Yksi kuorma-auto ajoi kylän raittia, kun kaupunkilukioihin suunnanneet kaverit ajoivat pitkissä letkoissa yleisön täynnä olevia kaupunkien katuja.

Meillä oli mahtavat opettajat ja Jukan (valitettavasti en muista enää sukunimeä) pohdinnat sekä keskustelut muun muassa uskonnon tunneilla ylittivät sen, mitä opetukselta voidaan pelkkien kirjojen ja opintosuunnitelmien mukaan mitenkään vaatia. Ne antoivat paljon enemmän. Näiltä tunneilta lähti myös se kipinä tähdätä yliopistoon oikeustieteelliseen. Turku opiskelukaupungiksi valikoitui myös lukion kanssa matkalla Turkuun (satamaan). Olin aika hukassa, mitä tulevaisuudeltani haluan, mutta hyvin meidän lukiomme opettajat

kannustivat ja ohjasivat tietä. Nykyään olen immateriaalioikeuksiin ja yritysjärjestelyihin erikoistunut asianajaja sekä ”hallitusharrastelija”.

Opintomatkamme Lontooseen toisen vuoden syksyllä oli kaikessa sähläyksessään maalaispojalle avaava kokemus, josta kasvoi siemen lähteä ulkomaille myöhemminkin. Olen tehnyt sittemmin opintoja muun muassa Prahassa, Singaporessa, Torinossa ja Genevessä.

Lukiossa Porin Ässät oli siihen aikaa iso juttu (toivottavasti vieläkin) enkä olisi silloin uskonut, että lukiossa syventyneen fanituksen kautta päädyn vielä tulevaisuudessa kyseisen seuran hallitukseen. Siitäkin saanee osaltaan ”syyttää” Pomarkun lukiota. Urheilevana nuorena liikuntatunnit jäivätkin hyvin mieleen ja vaikka kunta oli pieni, saimme tehdä kaikenlaista liikuntaa monipuolisesti, vaikka liikuntapaikoille joskus siirryttiin Hännisen Anteron Talbotilla kymmenen poikaa auton kyydissä.

Elina Rajamäki:

Vuonna 1994 ylioppilaskirjoitusten aikaan kuravesi lensi auton konepellille. Mielikuva kirjoituseväiden pakkaamisesta, istumisesta liikuntasalissa ja kevätauringosta on vahva. 32 vuotta myöhemmin otan kevään vastaan Köyliön vankilan käytävillä. Matka lukion penkiltä vanginvartijan työhön on ollut riemukkaan mutkainen.

Peruskoulun jälkeen oli luontevaa hakea Pomarkun lukioon. Rauhallinen ja pieni kylälukio otti lempeästi vastaan. Pomarkussa oli opiskelurauha ja lintsaukset sekä turhat poissaolot eivät käyneet edes mielessä. Sisäpiiritietoa minulla kuitenkin on oppilaista, joiden perään soiteltiin ja vanhemmille ilmoitettiin liiallisista poissaoloista. Oppilaista välitettiin.

Opettajat olivat oppilaille läsnä ja tavoitettavissa. Muistan kouluyhteisön ihmiset. Muistan koulukaverit, opettajat, siistijät ja keittäjät, mutta luokkakokous pari vuotta sitten paljasti karun totuuden. Koulun sisätiloista tutulta tuntui ainoastaan liikuntasali...

Luokkakokoukseen tuli tuttuja ihmisiä. Toisia en ollut tavannut sen jälkeen, kun saimme lakin päähämme. Saimme kuulla toistemme tarinat, miten ja mihin elämä on kuljettanut. Itse olen saanut työskennellä lasten ja heidän perheiden kanssa liki 20 vuotta, kaupan alalla yli kymmenen vuotta ja Personal trainer töitä olen saanut tehdä seitsemän vuotta. Valmistuin vanginvartijaksi joulukuussa 2025 ja nyt rakennan uutta uraa vanginvartijana.

Yhtenä vanginvartijan arvoista on ”Usko ihmisen mahdollisuuksiin muuttua ja kasvaa”. Tätä arvoa en kannan ainoastaan vartijana toimiessani, vaan se pätee myös vankila-alueen ulkopuolella. Jokaisella on mahdollisuus uskoa johonkin parempaan ja kokea onnistumisia omien, tuttujen rajojen ulkopuolellakin. Joskus pärjäämme itseksemme, toisinaan tarvitsemme siihen rinnalle jonkun toisen luomaan itsellemme uskoa. Pienessä ja välittävässä, Pomarkun kaltaisessa lukiossa on mahdollisuus kasvaa ja testata omia rajoja turvallisesti. Lukiovuodet antavat tärkeää pääomaa opillisesti, mutta myös aikaa ja mahdollisuuden pohtia omaa tulevaisuutta.

Nykypäivänä tulevaisuuden suuntaa on mahdollisuus muuttaa. Opiskelu ja alanvaihto on mahdollista koko elämän ajan. Koen, että minua on valmisteltu alanvaihtoon ja olen nyt siellä, missä minun kuuluukin olla, vaikka yli 30 vuotta sitten suunnitelmat erilaiset olivatkin. Pomarkun lukio antoi eväitä tulevaisuutta varten ja uskallusta pyrkiä eteenpäin. Matkani jatkuu ja opiskelen tällä hetkellä työn ohella Laurean ammattikorkeakoulussa rikosseuraamusalan sosionomiksi.

Anna haaveilulle tilaa. Uskalla hypätä uuteen ja tuntemattomaan. Poistu mukavuusalueelta. Maailma on auki mahdollisuuksille. Elämä on huikea seikkailu.

Katja Abrahamsson:

Pieni lukio avaa turvallisesti tien suureen maailmaan

Minulle opiskelupaikan valinnassa ei ollut kysymys vain siitä, minkä lukion valitsen – vaan myös siitä, uskallanko muuttaa toiselle paikkakunnalle opiskelemaan. Olen kotoisin Noormarkun Kairilasta, josta ei ollut päivittäisiä julkisia kulkuyhteyksiä lähiseudun lukioihin. Valinta ei siis ollut pelkästään kiinnostuksen kohteista kiinni, vaan myös arjen toimivuudesta.

Lukion valintaan vaikutti vahvasti sijainti ja ympäristön turvallisuus. Oli helpottavaa aloittaa lukio ja samalla ottaa ensimmäisiä askeleita kohti itsenäisyyttä pienessä, maaseutumaisessa miljöössä. Pomarkussa oli turvallista opetella huolehtimaan omasta arjesta – ja samalla oli helppo tutustua uusiin ihmisiin. Pienessä yhteisössä ei jäänyt yksin, vaan mukaan pääsi nopeasti.

Lukioaikaan liittyy monia hyviä muistoja. Psykologian, filosofian, uskonnon ja maantiedon opinnot antoivat minulle paljon näkökulmia ihmisyyteen, kasvuun ja maailman moninaisuuteen. Oli arvokasta, että sain kokeilla siipiäni myös laajan fysiikan ja matematiikan tunneilla – ja todeta, että lyhyempikin oppimäärä riittää. Lukiossa aloitetut Saksan opinnot puolestaan kannustivat laajentamaan kielitaitoa myöhemmin yliopistossa ja ulkomailla asuessa.

Lukioaikana elämään sisältyi paljon muutakin kuin opiskelu, ja välillä kurssinumerot heilahtelivat. Yksi merkityksellisimmistä hetkistä oli, kun kemianopettaja pysähtyi ja kysyi, miten minulla menee ja voisiko hän jotenkin auttaa. Siinä hetkessä tunsin aidosti, että minut nähdään. Motivaatio kasvoi ja kemiakin alkoi taas kiinnostaa.

Kun nyt katson lukion ja paikkakunnan valintaa taaksepäin, en tekisi mitään toisin. Opiskelu Pomarkun lukiossa antoi siivet tarttua omiin kiinnostuksen kohteisiini, joita on riittänyt. Valmistuin Oulun yliopistosta tietojenkäsittelytieteen maisteriksi ja työskentelin useita vuosia IT-alalla. Oppimisen ilo ja uteliaisuus ovat säilyneet läpi elämän ja vieneet minua monille poluille niin Suomessa kuin ulkomaillakin.

Tällä hetkellä työskentelen työnohjaajana ja työyhteisövalmentajana. Työssäni luon tilaa pysähtymiselle, uusille näkökulmille ja oivalluksille – hetkille, joissa ihminen, tiimi tai

työyhteisö voi jäsentää suuntaansa ja oppia toisiltaan. Uskon, että siemen tälle kaikelle kylvettiin jo lukiossa: rohkeudessa lähteä, kokeilla, kohdata ja kasvaa omassa tahdissa.

Katja Abrahamsson (omaa sukua Kiviniemi) Ylioppilas 1992, Pomarkun lukio

Varpu Utriainen:

Itse aikanaan hakeuduin Pomarkun lukioon, koska se oli luontainen valinta pomarkkulaiselle nuorelle. Itse muistelen lukiovuosia lämmöllä ja virallisesta luokattomuudesta huolimatta koin, että olimme kiinteä luokka. Meidän ryhmä, meidän luokka. Pienessä lukiossa kaikki tunsivat toisensa ja opettajat tunsivat meidät munaskuita myöten. Lukiovuosista on jäänyt mieleen monia hauskoja keskusteluita sekä tietysti eron hetki lukion päätteeksi. Se oli täynnä iloa tuoreena ylioppilaana, mutta samalla myös surullinen hetki, koska tiesimme teiden eroavan ja niitä aikoja ei enää koskaan saa takaisin.

Opetus Pomarkun lukiossa oli laadukasta, oppilaat kohdattiin yksilöinä ja opettajilla oli mahdollisuus tukea jokaisen omaa oppimisprosessia. Ylioppilastulokset olivat erinomaiset ja siihen ei vähiten vaikuttanut se yhteisöllinen koulu, jossa jokainen kuitenkin kohdattiin oppivana yksilönä. Lukion jälkeen tie vei Tampereen teknilliseen korkeakouluun ja sitä kautta it-alan kuumiin vuosiin. Se oli hauskaa aikansa, kunnes humanistin sielu heräsi ja teknologia-ala sai jäädä. Täydennysopintojen kautta opiskelin opetuslalle ja siellä löysin sen intohimoni yläkoulun erityisistä. Olen nyt yhdeksättä vuotta erityisluokanopettajan virassa nokialaisella yläkoululla ja opetan enimmäkseen tyttöistä koostuvaa ryhmää, jossa painopiste on sosioemotionaalisissa haasteissa. Vauhtia riittää näiden sanavalmiiden nuorten kanssa ja en voisi kuvitella tekeväni mitään muuta enää.

Työn kautta minulle on kiteytynyt yhä enemmän se, kuinka tärkeää on nuoren kuulua ryhmään ja tulla kuulluksi. Vain siten koulunkäyntiin voi sitoutua ja saavuttaa kykyjen mukaisia oppimistuloksia. Jos asuisinseudulla, suosittelisin omalle yhdeksäsluokkalaiselleni Pomarkun lukiota. Miksi? Koska tietäisin, että siellä hän tulisi kuulluksi ja kokisi olevansa toivottu osa yhteisöä, eikä vain pieni palikka isossa koneistossa. Uskon, että Pomarkun lukio pystyy tarjoamaan hyvän pohjan elämälle edelleen, kuten se pystyi meille ysärin lapsillekin!

Varpu Utriainen, ylioppilas vuodelta 1995

Jemina Hautamäki:

Keskustelin eräänä iltana siskonpoikani kanssa Pomarkun lukiosta. Hän opiskelee siellä parhaillaan ja minä kirjoitin samaisesta paikasta ylioppilaaksi vuonna 2009 (itse asiassa silloin kun tämä nykyinen lukiolainen syntyi). Oli mukava muistella omia lukioaikoja ja huomata, että vaikka tietyt asiat ovat omista lukioajoistani muuttuneet, aika monet asiat ovat kuitenkin pysyneet samanlaisina. Tunnistin lukion tuttujen ominaispiirteiden olevan

ennallaan; tietynlainen rento tekemisen meininki ja hyvä ilmapiiri. Jotkut opettajatkin ovat edelleen siellä, mikä kertoo paitsi pysyvyydestä myös siitä, että Pomarkun lukiossa viihdytään.

Itselleni Pomarkun lukioon hakeminen oli yläasteen jälkeen itsestäänselvää. En rehellisesti sanottuna silloin edes miettinyt muita vaihtoehtoja, koska lukio löytyi omalta kylältä. Opettajat olivat valmiiksi tuttuja yläasteelta ja tietysti myös kavereita tuli samalle luokalle. Uusiakin kasvoja tuli naapurikunnasta. Vaikka heille lukiomme ei ollut entuudestaan tuttu, tuntuivat he pian olevan osa porukkaa. Uskon näin käyneen, koska ilmapiiri lukiossa oli vastaanottavainen ja opettajat panostivat jokaiseen opiskelijaan.

Koen, että sain parhaat mahdolliset eväät jatko-opintoihini nimenomaan siksi, että valitsin aikanaan Pomarkun lukion. Pienessä lukiossa jokainen kohdattiin yksilöllisesti. Oli sitten kyse haasteista tai onnistumisista, kaikkeen sai tukea. Myös kurssitarjonta oli mielestäni laaja. Kurssit toteutuivat, vaikka opiskelijoita ei olisi ollut montaa. Tällaiset kurssit ja oppitunnit ovat jääneet itselleni parhaimpina oppimiskokemuksina mieleen.

Yhteishaun valintoja miettiville haluan sanoa: Etsikää rohkeasti oma polkunne ja lähtekää toteuttamaan unelmianne. Mikäli polkusi kulkee lukion kautta, kehotan pohtimaan pienen lukion etuja.

Noora Puskala:

Koronakevät vuonna 2020. Ajanjakso, jolloin valmistuin ylioppilaaksi Pomarkun lukiosta. Lukioajan kaikki oli ollut erilaista. Luokkani oli ensimmäisiä siinä ikäluokassa, joka siirtyi sähköiseen koe- ja ylioppilaskoejärjestelmään. Muistan, kuinka lukion ensimmäisenä vuonna muutaman ensimmäisen kurssin kokeet suoritettiin vielä paperille. Ainakin historian ja äidinkielen kokeen muistan tehneeni paperille. Siirtyminen sähköiseen koeympäristöön sujui mielestäni oikein mutkitta ja tarvittava opastus ja tuki oli helposti saatavilla. Järjestelmän käyttö oli hyvin yksinkertaista. Kokeiden sähköistyminen tuntui mukavalle myös näin vasenkätisenä, sillä lyijykynällä kirjoittaessa paperi ja kädet suttaantuivat. Ylioppilaskokeiden koittaessa jännitys kokeiden sähköistymisestä oli lähes olematon, sillä olimme saaneet harjoitella järjestelmän käyttöä etukäteen. Teknisiltä ongelmiltakin vältyttiin ja lukion henkilökunta oli ilmeisen hyvin koulutettu sähköisen koetilanteen hallitsemiseen.

Valmistumispäivänä kokoontumisrajoitukset puuttuivat peliin ja sukulaisten tulo lakitusjuhlaan peruttiin. Juhlassa istuimme kukin omilla paikoillamme erillisillä tuoleilla, noin 1,5 metrin päässä toisistamme. Sukulaiset pääsivät kuitenkin osaksi juhlaa etäyhteyden kautta, harmillisesti juhla ei tallentunut, joten en itse päässyt katsomaan juhlaa jälkikäteen. Juhla oli poikkeusjärjestelystä huolimatta ikimuistoinen! Myös ylioppilaskuvauksiin tehtiin muutos,

tavallisen ryhmäkuvan sijaan, jokaisesta lakitettavasta otettiin yksittäinen kuva, jotka myöhemmin koostettiin kuvakollaasiksi.

Lukion jälkeen pohdiskelin, mihin haluaisin jatko-opintoihin. Päädyin pitämään välivuoden, jonka aikana kävin lukiolla korottamassa ylioppilaskokeiden arvosanoja. Tuntui etuoikeutetulta, kun pääsin osallistumaan biologian kertauskurssille, vaikka en enää lukiossa virallisesti opiskellutkaan. Koin, että tästä oli suuri hyöty kirjoituksia varten ja opetus tuntui todella henkilökohtaiselta. Kävin korottamassa biologian, fysiikan, kemian ja matematiikan. Näistä biologian ja kemian arvosanat nousivat ja sainkin biologiasta ensimmäisen Laudaturini. Seuraavana keväänä minulle suotiin opiskelupaikka.

Kevät vuonna 2026. Mitä kuuluu nyt? Opintoni ovat tänä keväänä tulossa päätökseen ja olen gradun viimeistelyä vaille valmis proviisori. Alavalinta tuntuu erittäin oikealta. Tällä hetkellä asun Kuopiossa perheeni kanssa, johon kuuluu myös syyskuussa 2025 syntynyt tyttövauva. Kaiken kaikkiaan muistelen Pomarkun lukiota lämmöllä. Vaikka osa lukioajastani kului niin sanotussa poikkeustilanteessa, lukio hallitsi muutostilanteet erinomaisesti!

Mukavaa kevään odotusta jokaiselle!

